

Cansuyu

Gebze Hapishanesi
Kadın Özgür Rüşaklar
Aylık Siyasi İbram Değişisi
Eylül 2006 / Sayı: 22

- SAUUNDUK ÖZGÜR VATANI
- ASKER LÜBNAN YOLUNDA
- EYLÜL
- GÖZLERİNDE ZAFER

İÇİNDEKİLER

CANSUYU

- 3-6 Aydın Kimdir?
7-8 12 Eylül
9-12 Buca, Diyarbakır, Ulucanlar Vatan
13-18 Kahramanlar Ölmez
Savunduk Özgür Vatanı
19-20 6-7 Eylül
21-22 Lingçiler Birbirine Girdi
23-26 İsmailoğlu camisindekiler
ne ilk ne de yeni
27-29 TİS ve Emekçiler
30 Büyükaret Dönemi Başlıyor
31-32 Yan Gelip Yatma Memet
33-35 Asker Lübnan Yolunda
36 Şiir i Muharrem Çetinkaya
37-38 Diyarbakır'da sendikali de...
39-40 11 Eylül

İTİR

- 43-44 Eylül
45-50 Merhaba Refikam
51-52 Baharı Olmak
53-54 Gözlerinde Zafar
55-56 Yoldaşlarımızdan
mektup Var
57-64 Halkın önderi, aydını, sanatçısı
65-66 Ayraşi; Kulelerde Bayraklar

Merhaba,

Eylül ile hoşgeldin diyoruz sonbahara. Ama yine yokluk, yoksulluk acılarıyla hoşgeldin ediyoruz sonbaharın bu gelişine. Filistin, Lübnan halkları başta olmak üzere ezilen tüm dünya halkları. bomba, kurşun yaraları ile acılarıyla karşılaşıyor Eylül'ü. Aclarla ama direnenek...

Direnişinin zafersini kutluyor Lübnanlılar. Emperyalistler ve işbirlikçileri ise Lübnan'da BM gücü adı altında asker pönderme telaşı içinde. Bu telaş en çok da AKP iktidarını sarmış durumda. Bir yandan sahte barış arıqlıkları atarken onlar, diğer yandan da halkları ezip, ülkeleri işgal ediyorlar.

Ülkemizde eylülleri karabasan haline getirdiler. 12 Eylül 1980 Askeri cuntası tüm halkı, devrimci, ilericiyi teslim almaya çalıştı. 21 Eylül '95, 26 Eylül 99'da Buca ve Ulucanlar'da devrimcilere "teslim olun" denildi silahlarla, bombalarla. Devrimciler tereddütü "Ölünce teslim oluyoruz" diyerek cevap verdiler, coplu, bombalı katliamlara ve kantarıyla bir tarih yazdılar Buca, Ulucanlar'da...

İşte egemenlerin halkı, emekçilere reva gördüğü yaşam - Açlık, sefalet, bir zeytini ile bölp yemek bunun böyle olduğu verilen öeriler maas zammından da anlaşılıyor.

Onlar, bizlere insanca yaşamayı çok görerler, pönderimizi, aylarımızı birbirine katıp karartmak isteyenlerdir.

Fakat onlar ne kadar cabalasalarda, tüm ezilenleri teslim almaya çalışsalar da karşılarında koca bir halk vardır. Bunu asla başaramazlar.

Çünkü halkların eylülleri dirençlidir. İşte direniyor Eylülümüz, tüm zalimlere rağmen...

Gelecek ayki sayımızda görüşmek üzere ---

CANSUYU

CANSUYU

Aylık Siyasi Dergi

Sahibi: Kadın Özgür Tutsaklar

Yer: Gebze Hapishanesi

Tarih - Sayı - Eylül 2006/22

AYDIN KİMDİR?

Aydın kimdir?

Aydın ülkesinin sorunlarıyla yakından ilgilenen, Türkiye halklarıyla bir faceliğe sahip olan ve ayak bastığı toprakları aydınlık yarınlara bırakan, o topraklar üzerinde yaşayan halkı düşünce ve pratiğiyle aydınlatandır.

Halkın sorunlarına sahip çıkan, çözüm önerisi sunan, mücadelelerinde yanında olandır, gerçek aydınlarıdır.

Evet 6 yıldır 122 şehit ve 600'den fazla sakatla süren direniş bugünlere geldi. Tecrite karşı verilen mücadelelerin bedelidir bunlar. Aydınlarıdır bu tecrit gerçeği ve bu sorunların üzerinden birikimlerini kullanarak daha geniş kesime seslenecekler ve sindürdükleri faaliyetle halka güven vereceklerdir. Komünlarındaki kaynaklı böyle bir özelliğe sahiptirler aynı zamanda.

En geniş kesimle yüzünü direnişe döndürmek birçok kesimi sendikalarından partilere, partilerden DKÖ'lere kadar bir araya getirip, ortak amaç etrafında toparlamak gerektirdi. Ve bu konuda aydınlar yaptıkları çalışmalarla güzel bir duruş sergilediler. Sonrünü kısmi arada kırma noktasında hapishanedeki tutukların sesine ses kattılar.

Ve kendilerinin hazırlayıp, oynadıkları oyunla tecriti yazıp, yokluğunu daha yakından hissettiler. Hazırladıkları oyun 12 saat sürerken, onlar yani aydınları 12 saatlik tecritin sadece 7 saatine dayanabildiler. Yaşadıkları tecrit ne bir ömür boyu sürecekti, ne 10 yıl, ne de 5 yıldır... Bir günün belli bir kesimini sadece ve sadece 12 saatini tecrit altında geçireceklerdi. Ama daha fazla dayanamadılar. Fakat bir gerçek vardı ki tecriti daha iyi anlatıyor. Bu aydınlara söylemlerinden de anlaşılacağı gibi: "biz ölümlü bugüne dek ölüm orucunu tecriti tanı olarak anlamamızıdır. Artık tecriti anlatacağız, tecrite karşı mücadeleleri büyüteceğiz" söylemleriyle tutukların neden ölüm orucu yaptığını, 6 yıldır neden öldüklerini, tecritin ne olduğunu anlatıyor. Aydınlar açısından bir adım oldu sonuçta.

Özellikle bilgi birikimiyle sosyal yaratıcılıklarını kullanarak bu mücadelede, yani tecriti kaldırma mücadelesinde bir adım atmış oldular.

Beklenen dünyalar, "bir otla, bir deve" değil ki. Yani beklenen fazla birşey değil, yapabilecekleri, yazınlarında somutlaştıracakları şeyler. Önemli olan kararlı ve savaşa alıcı olmaları, başladıkları işe yarıya kadar gidip olumsuzluklarla karşılaşmalarında geriye dönmeleriydi. Çünkü bu mücadele, bu yıl uzun, savaş almak, kazanmak kolay olmayacaktı. Kolay olmayacağı gibi bedelleri artıracaktı. Düşünen halka düşük, halkın

icinde olacak. Bayrakla öreterek ve tecriti halka anlatacak, daha geniş bir kesimin öğrenmesini sağlayacaklardır. Tecritin yolculuğunu bilmeyen, duymayan kalmayacaktır. Halkın her kesimi duyup, anlayıp, öğrenecektir.

Aydınlarımız kendilerinin hazırlayıp, oynadığı ayunda, oyun sonrasındaki duygu ve düşüncelerini, yeni ayunda da olsa tecriti yasadıktan sonraki batis acılarında değişikliğe bakalım. Örneğin:

Ahmet Tülgor (Gözeteci): Aydınlar devletten bu insanlık suçuunu durdurmasını istemeli.

Vedat Sekman (Müziisyen): Umut ediyorum bu utanç korku

Nurettin Güler (Müziisyen): Bu sorun insanlığın sonunu haline geldi.

Feyyaz Jaman (Hesam): Varlığımız tehdit altında.

Mihri Belli (Vazar): Tecrit, örgütlülük bilincini yok etmek için.

Mehmet Gümüç (Müziisyen): Yarın öle de yapılabilir.

Evet aynı sonrası aydınlarımızın düşünceleri bunlar ve anlatıldığı gibi tecrit sadece hapishanelerdeki kutsaklara değil, yasanın bitimine. Yani tecritin içi- dışarı ayrımı yok. Hayatımız tehdit altında, yasanımız isteklerle, zulümle, cezalarla cendereye sıkıştırılmak istiyor. Bu isteği gerçeğe

getirmek bizlerin elinde. Elimizde gelenin fazlasını, yarın çok geri olmadan yapmak gerekir ki zulüm ters tepsin, yasa-nilosu gözlemler, aydınlık yarınlar bizim, bizlerin olsun.

Evet Gözeteci Ece Temelkuran'da, mesleğine daha yeni başladığında yazdığı "Oğlum - Kuşum - Devletim - Eullerden Sakoklara Tutuklu Anıları" kitabından 10 yıl sonra tutuklanmalarının bir deyişinde eşitlererek yazdığı "Ne Anlatayım Ben Sana" kitabıyla 12 insanın tecrit işkencesinde ölmesini ve buna karşı bazı cerehelerin aydınların, sanatçıların, zenginliğin, teftisizliğinin nedenlerini sorguluyor. Ve ekliyor.

"Ama bulamazsınız kavri var. Buloz. sen kendi ülkene bulamazsan, bu ülke sana çok kötü buluyor daha sonra. Toplum salın cobuldüğünü düşünüyorum. Artık eski toplum değil. Ölümlerle ilgili "Oh olsun ölümlerli" o kadar çok duyduğum ki. Bu kadar öfke olabilir. Burada da Beyrut var, birbirimizin İsrail'i haline geldik" diyor. Ve ardından özeleştiri mahiyetinde söylemlerini sıralıyor. 12 insanın ölmesinin yolculuğu kendisini sorgulattırıyor. "Benim meselem bu kitapta bir suçlu olmak değil. Çünkü suçlu olmak bizi hiçbir yere götürmedi şimdiye kadar. Benim derdim, biz nerede birbirimizden koptuk? Bunun peşinde gitmek. Yani bu işe destek veren aydınlar nerede saptaları bozuldu ve gittiler? Nerede gömmeyi seçtik? Bunlar kolay sorular değil ve bençe esas sorulması gereken sorular bunlar" diyerek sustukluğu, sessizliği sorguluyor. Ve bunu kırmak - yollarını öneriyor, gerçeği kabul ediyor. Tecriti gündeme alıyor, aynı zamanda tecrite karşı mücadele çağrısı yapıyor. sorularıyla ortaya koyduğu nedenlerle, sorgulattırıyor aynı zamanda.

6 yıldır süren direniş bu ülkede yaşayan herkesin, bu ülke topraklarında yaşayan her kesimin çıkaracağı derslerle birlikte yapacağı çok şey vardır. Gerekliliklerini görüp, yüzyılları gerçeğe döndüklerinde, ellerinden geleni vardır. Fakat bunun fazlasını yapacak güç ve yeteneğede sahiptirler.

Evet Avukatımız Behia Araz, 6 yıldır devrimci bir avukat olarak söylediklerini direnisci olarak söylüyor, açıklıyor, konuşuyor, konuşturuyor. "Adaletin olmadığı yerde, direnme hakkıdır," "Hukukun ve adaletin yok edildiği bir ülkede yaşam hakkı için ölüm örucundayım" diyor avukatımız. Hukuku ölüme yatırdığı bedeliyle sorgulatıyor,

Avukatlığı para kazanılacak bir meslek olarak görmüyor, veya duruşma salonlarına hapsedmiyor. Ama bu düzen avukatlara bunu dayatıyor. Bittigi bu kaptanı avukatlara gıydirmek, benim istediğim gibi düşünüp, benim istediğim gibi yaşayacaksın diyerek bu misyonun dışına çıkılmalarını istemiyor.

Ama Halkın Hukuk Bürosu'nun avukatları düzenin kendisine bittigi bu kaptanı gıymeyerek biz her yerdeyiz, halkın yanındayiz diyerek teori ve pratikte, bu statüyü parçalıyorlar. Halkın mücadelesinin her mevzisinde varlar onlar, zulmedenlerle davası olan herkesin yanında, eylemlerde omuz boşunadolar. Zaltinin zulme kula çallarla birlikteler.

Avukatımız Behia Araz, avukatlığı 28 Eylül 1994'te İstanbul'da katledilen Avukat Fuat Erdoğan'dan öğrendiğini söylüyor. Ve bugün onun izinden yürüyor, din olduğu gibi.

Devrimciliği, devrimcilik yaparken tanıdığını söylüyor. Ve nasıl devrimci olduğunu şu sözlerle dile getiriyor "82'de okula boşlanıyordum zaten. O koşullara rağmen ülke topraklarında devrimciliğin olduğunu hissediyorduk. Bir adalet sistemi hep vardı içinde. Halkın haksızlıklara karşı mücadele edelim, insanlar ezilmesin, sömürülmesin, yoksulluk çekmesin, acılıklar ölmesin gibi bir adalet duygum hep oldu. Bir de hayal kurardık, okulu bitirince hakim olup adalet dağıtacağım" diye ve ekliyor avukatımız "O gelişim zaten bugünü yaratıyor" diyerek Halkın Hukuk Bürosu avukatlarının bireylerden ibaret olmayan misyon ve geleneğe sahip olduklarını söylüyor.

18 yıllık bir geçmiş var Halkın Hukuk Bürosu'nun. 18 yıllık bir mevzi. Öbşümü, fedakarlık, bağlılık, mütevazilik, kolektivistlik hamaratları beniciliğe, örgütsüzlüğe karşı örgütlü lüğü savunma bir hukuk bürosu.

Böyle olduğu içinde gözaltına alınıp, istenince terzahlarında geçtiler, katledildiler. Avukat olmaları onlara bir ayrıcalık tanımadı. Çünkü onlar Halkın Hukuk Bürosu'nun avukatlarıydı. Düzen her şey mübah diyor onlara.

Bir hukukçu, bir avukat yaşadığı toplumdaki ayrı düşünebilir miydi. Halktan uzak, adalet anlayışından yoksun görülebilir miydi? Görülemediğini, hangi koşul altında olursa olsun, her zaman adaletin koşulları savunmuş, halkının yanında, yanında, önünde yürüyen ölmüzcü düşüncesini Behia Asarı gösteriyor. Ömür avukatlığı öğrendiği, meslek tasi Av. Fuat Erdoğan gibi.

Ve 6 yıldır süren direnişinin her anına tahtlık eden bir avukatımız Behia Asarı 19 Aralık'ta dini dini yollar, kâmil hâline gelen bedenleri gördü, kursantlarla dâlik deşik edildiği yetmezmiş gibi delil biriktirmek için parçaların bedenlere konuk oldu, 122 şehidin cenazelerini gördü musalla toprakta. Acısı büyüdü içinde, kat be kat acıdı her tabutta. Bugün o acılar için yaka koyulduğunu söylüyor ve acılığıyla yürüyor zulmün üstüne. Zulmün kor. şisinde her zaman, acılığıyla insan olmanın enderlerini anlatıyor.

Ve ekliyor avukatımız Behia Asarı "Jine müvekkillem. min haklarını savunmaya devam ediyorum. Av. Fuat Erdoğan'dan sonra yer. bir halka olmaya geleceğim" diyor. Gelenek büyüyor, miras devrediliyor amuzdalarına. Ve bir ilki yaratma yolunda ilerliyor, odunlu acılığıyla. Soluğunu soluğümüze, canını canımıza katıp haykırıyor, "Necrite Hayır" diye.

12 EYLÜL

12 Eylül 1980... Sokaklar tanklarla, askerlerle kupa-tilmiş, hayat generallerinin emirleri ile durdurulmuştu o gün. Ve sonrasında bambaşka bir kusak yetti 12 Eylülün. O gece dönen bebekler, delikanlı oldu, gelinle katlar oldu. Su uçur düşman uyumut misali gecenin geç bir vaktinde insanların cıvı uykusundayken sâde canının, meclisini koruyan on-ların sayesinde rahat rahat uyuyacaktı, ya güvenerekten işte o tarihte yani 12 Eylül'de silahlarıyla, tanklarıyla, askerleriyle zor kullanarak anayasayı ve mevcut olan hükümeti zorla ele geçirdiler demokrat kurum ve kuruluşları kapayıp hak ve özgürlükleri savunanları işkenceden geçirip idam sehpalarına, yarıştır infanteri edildikleri, sokak infanterilerinin yapıldığı ve kendilerine yonttu, ters gelen herkesi panterlete erip döndülediği bir kara tarihin adidir. Terbalığın, küstahlığın tarihidir. 12 Eylülün planlayıcıları ve uygulayıcıları anayasayı zorla değiştirmekten, işkenceden, yarıştır infanteriden kitle kuyumlarından, binlerce gözetli-kayıplardan keyfi mahkemeler kurup daha onsekizine girmemiş çocuk denemek insanları pö-zenci kurpmadan asmakta, tereddüt etmeyenler hakettikleri cezayı almamışlar, üstüne üstlük yaptıkları katliamların janimetlerini yapıyor hala.

Evet 12 Eylül ülkemizin üzerine çöken bir kara bulut oldu. Derin demokrat insanları cemaatlerine kapalı işkencelelden geçirdi. Birçoğunun hala akubetinin belli değil. Mevazir birer ölü oldular. Yakınlarını gözetiminde görmek için şubelere gidenleri burada Allah yok feygamben işine gitti deyip bir de tehdit ederler şubede olan yakınının, eş-dostı akrabasının geri eve gelmesi artık şansa kalmıştır. 12 Eylül olmuş- bitmiş bir dönem değil yasaları, kurum-kuruluşları siyaseti ile hala süren bir dönemin adidir. Temiz insan, temiz toplum diyerek o gündün bugüne halkımızın, gençliğimizin üzerindeki yarıştırma kat kat art-mıştır.

12 Eylül katliamı ile devam eden bir sürecin adidir. 12 Eylül 26 yıldır benzer suçutlemler kullanıldığı benzer tanıklıkların yarıştır dile getirildiği her hünden şiddetin xirdliği tarihler bugünde.

O gün yapıları dän gibi hafızalarında top-
tane durmaktadır.

Yoksa halkı kerne ile yaramaya mehkum ettiler.
Çünkü 12 Eylül'ün diğer bir adıda siki ysnemdi. Sokakta
çukma yazağı benimshi belli bir saatte Akşam dokuzdan
sonra sokakta çukmak yozaktı. Acil durumlarda karakollar-
dan min alınıp polisin kendisi gelir onun takibinde acil
işlerini yaparsın. Bunun bir yanında ailete iafice oluyolar
Bir nevi eude olanlardan haberdar oluyolar.

Halkın büyük bir kısmı top kuyruklarında, bakkallar
da, etmek ve yağ kuyruklarındadıolar. Sanki bir savaktan
çukmuş, dükmanı yermiş bir edayla TVlerde, radyolarda
üşüşte acıklamalar yapıyor, pasalar, generaller. Ama hiçbir
zaman acıklamalarında, şu kadar insani öldürdük, cesetleri
ne kayduk, gırtahında kaybettik, itkençe yapıp sakat
biraktik, kaybettik demediler. İdam sehpaolar, kırıldı insano
ıdam edildi.

12 Eylül bir karabana gibi ülkenin halkını örtme
yayıldı. Yükselen halk potansiyelini kabullerene
eder - Çünkü gün kendisi olmalıydı. Bu kadar
kayıplardan Elamlerden, itkençelerden halklara yap-
tikleri müfritlerden dolayı halka hesap vermek zorundalar.
Tarih unutturmayacak itkençeleri nalmileri, er yada
gün halklara hesap vereceklerdir.

Buca
Diyarbakır
Uluçanlar

VATAN

Hapishaneler Ülkemiz gündemindeki önemini hiçbir zaman yitirmemiş çeşitli nedenlerle hep gündemde kalmıştır.

Gündeme geliz nedeni hiçbir zaman tutukların sorunlarının çözülmesi yönündeki düzenlemelerle olmuştur. Hapishaneler teraristti, hedefti, bağulmaları yok edilmeleri gerekirdi. Böylece rahat yesinler, işinler, soysunlar, zantlosunlar, bombalosunlar kısaca yönetsinler, muhaliflik, devrimcilik bir yere tek bir aıt çıkmayın. Böylelikle burjuva madyonun gazeteleri marşetler konli başlıklar attı. Ülkemizde "Şiyarlar" dediler 196'da "Hayata Dönüş" dediler 19 Aralık'ta Buca, Diyarbakır ve Uluçanlar katliamından attıkları marşetlerle katliamların fotoğraflarını ömüslendi.

1995 Ocak'ta yapılan mek toplantısında "cezaevlerinde tutukluların eğitim konisi olmuştur çıkartacağız" kararı alındı. Bu kararın anlamı 'teslim olacaksınız' idi. Buca katliamının ön hazırlığı bizzat mek kararıyla yapılyordu.

21 Eylül 1995'de yazandı Buca katliamı. 17 Temmuz'da Cepheli dört tutuk Ali Rıza Kuru, Tervik Durdenin, Bülent Pak ve Celalettin Ali Güler özgürlük eyleminde bulundu. Özgürlük eylemini bahane ederek tutuklara işkence edip, haklarını gasp ettiler. 12 Eylül'de mahkemeye giden tutuklara azgınca saldırılması üzerine Cepheli ve TOKP'li tutuklar miltayı işgal ettiler. Katliam odım odım ömüdü ve 21 Eylül'de katli-kalkanlı -bombalı asker, polis, özel tim ve fascist gardiyolar tutuklara saldırıdı.

Barikatlar kuran devrimci tutuklar "Buca Vatan" diyerek savunudular vatanlarını. Barikatları yarıp tutuklara miltado işkence yapmaya devam ettiler. Yusuf Boğ, Uğur Sarıoğlu, ve Turan Kılıc katledildi. Uğur barikatların en çününde sloganlarını haykırırken, Yusuf bombaları etkisizleştiriyor, Tu

ron barikoto mademe toziyarak yurek yurage direniz buyutuyorlardi. Sehittene ragmen Devrimci tutsoklar sayim veremene eylenini tum talepler kabul edilene kadar surdurdü.

Tutsoklar özgün tutsoak geleneğine yeni halkadan ekledi. Buca direnizi yalnızca direnen değil aynı zamanda savazan, gerektiğinde savas ilamni kendisi yapari bir sureti ifade ediyordu. Diğer bir yönü ise faşizmin hapishanelerdeki kötllamini kitlesel bir inhaya dönüştürmesi idi.

TURAN KILIC 1958 İzmir doğumlu, iki çocuk babası bir emekçiydi. YUSUF BAK 1970 Kayseri doğumlu Ankara milliyetindendi. UĞUR SARIASLAN 1971 Kayseri doğumlu.

24 Eylül 1996'da ise Diyarbakır Hapishanesi'nde yasadı yeni bir kötllam. Diyarbakır Hapishanesi'nde provokasyon yaratılmış ziyaret günü koridora itirafçı getirilmiştir. İtirafçılar PKK'li tutsoklara saldırı saldırılarda bulunmuş bunun üzerine gerginlik yaratılmıştır. Ziyaretten dönen 30 PKK'li tutsoak zorla koridorlarda bekletilmiş ve özel tim, polis ve askerler tarafından saldırı başlatılmıştır. Demin cubuk, koloz ve coplarla soldiran cellotlar tutsokların kotallamini parcalamış, oluk oluk korı okitmişlerdir. Koğuşlarında bulunan tutsokların gözlerinin önünde 10 tutsoak vahşice kötllanmıştır.

Oligorzi: bu kötllamla en ufak bir direnişe tahammülünün olmadığını ve teslimiyeti abıptmıştır. Hala da bu dayatmayı sürdürüyor oligorzi.

26 Eylül 1999'da yasadı Ulucılar kötllamı. Bu kez bahaneleri tutsokların sayim vermemesi idi. Halbuki bu koca bir yolandı.

Ulucılar Hapishanesi'nde tutsoklar 40 kişilik koğuşta 120 kişi kalıyorlardı. Koğuşların sağlıksız olduğundan bahsedip hücreleri pöhpöhtüyorlar sözmeci tutsokların koğuş sorununu. Tutsoklar kendileri sözmeci tutsokların koğuş sorununu bitişik koğuşu işgal ederek sorunlarını sözdübler. Federe bunun üzerine sayim olmana, dile görüşünü yasaklama, içeriyeye yiyecek almama, suları kesme gibi yaptırımlar uygulanmaya başlandı. Döri tutsokların sayim veremene gibi bir tavri hiç olmadı. Hapishane idaresi yollarıyla kötllama zemini hazırlamaktaydı.

26 Eylül'de sabah saat 03:00'te başladı saldırı. Duvarlarında "Korlu Jailer Parik Silimez" yazıyordu Ulucılar'ın. Bu bilinle direniyordu tutsoklar. Gaz bombalarıyla, silahlarıyla saldırıyorlardı. Bu saldırıda distüler barikotların üzerine. Barikotlar yıkıldığında hapishanenin homamına tozardı işlerce. Çünkü

Soydular, etlerini kestiler, sigara söndürdüler, kolostlarla kemiklerini kurdular. Cesetler tanınmaz holdeydi yapılan işkencelerden sonra. 10 devrimci tutsak böyle katledildi. İsmet Kavutluoğlu 1963 Bolkesir, Ahmet Sauran 1967 Aydın, Aziz Dürmez 1981 Tokat doğumlu. Nevzat Çiftçi, Ümit Altıntaş, Hatil Gürker, Mohir Emsalsiz, Önder Geçerler, Zaten Kırbiçik, Abuzer Çat katledilirken çok sayıda tutsak yaralandı.

Devlet kendine göre gücünü göstermişti bu saldırıda. Abında görünen katliamcı bir devlet gerçeğinden kabası değildi. Katle derken "teslim mi olacaksınız, ölecek misiniz" diye sordu, zulmün sathipleri. Devrimci tutsaklar hiç tereddüt etmeden "öleceğiz, teslim olmayacağız" dediler.

Ulucanlar katliamına burjuva basın tünel yollarıyla da hit oldu. Tünelin olmadığı ortaya çıkınca tutsakların ellerinde kolostnikotdan tabancaya kadar birçok silah olduğu ve askerlerin bu silahlarla yaralandığı yollarını üretti. Ama ortada silahla yaralanan tek bir asker dahi yoktu. Bu yollarla hücrelerin, F tipi hapishanelerin ölü acılmaya çalışılıyordu. Bu yollarla F tipi hapishanelerin ölü acılmaya çalışılıyordu. Bu yollarla katliamlarını meşrulaştırmaya çalıştılar ve yeni katliamların da haberini verdiler.

Oligarşinin hapishaneler politikası baskı, zulüm ve katliam tarihidir. Uyguladığı politikalarla, burjuva basının yollarıyla, katliamlarıyla devrimci tutsakları teslim olmak istediler. Böylece tüm Anadolu halklarını teslim olmaları düşünerek öldürdüler pervasızca. Devrimci tutsaklar her defasında "vatan" diyerek kucakladılar ölümleri. Her kezinde diranmeye, tarihin yazmaya devam ediyor kahramanlar, Kehrona şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz.

İSMET KAVAKLIOĞLU

AHMET SAVRAN

AZİZ DÖNMEZ

26 EYLÜL 1999

Uluçaylar Hapishanesi katliamında kahramanca dire-
nerek ateş altında direniş geleneğine yeni halkalar ek-
leyerek şehit düştüler.

İsmet, 1963 Bolkesir Gönen doğumludur. Derrinci
düşüncelerle 1979'da tanıştı. 1990'ların başında İti-
baren Bursa ve Bolkesir çevresinde çeşitli legal ve
illegal görevler aldı. Tutsaklık ve gözaltılar sonrası her
seferinde tereddütsüz mücadele safında kaldı.
1994'de Karadeniz'de tahdidam edildi, 1995'te tekrar
tutsak düştü. Tutsaklık boyunca Cephe'nin tutsakların
Uluçaylar Komite üyesi ve sorumluluğunu sürdürdü. Birçok
direniş örgütledi, bizzat önderlik etti.

Ahmet Savran, 1967'de Aydın'da doğdu. Lisesi bitirdik-
ten sonra Marfa Spor Akademisine girdi, burada DEV-
GENÇ'lilerle tanıştı. 1994'de öğretmen olarak derrinci menur
hurdeti içinde yer aldı. menur eylemlerinin örgütlenmesinde
görevler aldı. 1999'da tutuklandı ve Uluçaylar Hapishanesine
konuldu.

Aziz Dönmez, 1981 Tokat Almus doğumludur. Konfeksiyon,
deri atölyelerinde çalışırken 1996'da P-C'lilerle tanıştı. De-
mokratik mücadele içinde defalarca gözaltına alındı. Mayıs
1999'da Tokat'da tutuklandı. Tutuklanmasının tek gerek-
çesi derrinci olmasıydı. Uluçayların kahraman direnişçilerin-
den biri oldu.

Savunduk Özgür Vatanı

"Şiir yoktu, türkü yoktu
Eylül günü zindanda
Bambaların türküsüydü
Tek duyulan o anda...."

O gün Tv'ler, "Buca Cezaevinde isyan" diyordu. "Terör hükümlüleri isyan etti"ydi. Tv'lere ve onların schiplerine göre, kimdi: bu hükümlüler, neden 'isyan' etmişti, bu yaktı Tv'lerin ve ertesi günü gazetelerin manşetlerinde... Bugün nasıl "terörle savaşı" diye veriyorlarsa haberleri o günde öyle veriyorlardı.

21 Eylül 1995 günü bambaların, qesit qesit gaz, zeh kan. başın sesinden başka birşey duyulmadıkən, Buca Cezaevinin maitalarında asker postallarınının, kalkanların, copların seslerinden başka birşey duyulmadıkən, dört duvar arasında tutuq edilmiş insanların üzərinə duman abanına səldirir gibə sddinlikdən Tv'ler, gazeteler "terör hükümlüleri isyan etti" diye veriyorlardı katliamın haberlərini... Tek duyulan bir bambanın sesiydi, birde yolunlar bəre kurulu acıklamalar yapon ağzlarının sesiydi... "Gibə isyanda üç hükümlü öldü" diyorlardı. Ölə kimdi, öldürən kimdi? Yoktu bu soruların cəvəpləri, bilməsini istemiyorlardı hələ... Adiliklə, yoksulluqla kusatılmış hələ gözdeğiydi bu katliam.... Həlkə bilmemeliydi gerceği, sadəcə kərkmalıydı və suanmalıydı. Öyle mi oldu gerçekte?

"Ve ellerler tirmamırken
Kağuş duvarlarına
Adlarına özgür dendi
nice barikatlarda"

Bedenleri tuttu, ama inancını ile özgürdüler ve
inancını savunmak için barikatlarda dövüşüyorlardı o gün...
Gelecekleri için dövüşüyorlardı Uğur, Turan, Yusuf... Zambelarin,
ester postallarının, sikişli taşıyıcı suların ardında kurulu
barikattaydılar... Savunuyorlardı. İnsan avrünü, bir halkın ge-
leceğini... Halk, vatan, onur, namus korkutmustu yönetenleri her
zaman... Korkularını bastırmak için bedenlerinde bosta silahı
olmayan tuttuoklara saldırıyorlardı, halka korku salacaklardı
dilleri sıra... "Terör hükümlüleri isyan çıkardı" deyince de olan
sular durur diyorlardı bir de... Öyle miydi gerçekte?

O gün ölen kimdi, neden 'hükümlü' du ölenler? Uğur
Sarıoğlu, düşünmeden önce barikatta ve öncesinde yazmış
boyunca anlatırdı. Ki, hala sesi kulaklarımızdadır, anlatır...
Diğer ki, Uğur: "Atam Almanya'da gurbetliydi. Orada büyü-
düm ben. Atamın Kayseri'de... Dersleri Gayseri nire, Avrupa
nire? Yokluk, yoksulluk gurbet bilir mi? Bunları da sarıdan
öğrendim ben... Gözetil, yazıyor... Atamın ermesiyle ota-
dim anamın - babamın vatanımıza niye terk eyleyip de el go-
pısında çalıştığını... O el papalarında anamın - babamın ve
cümle gurbetçimizin nasıl horlandığımızı, Gecimen bürolerini-
de nasıl özgeçirdiğimizi, ülkemizde genlere Avrupa yazmış
kültürü diye öğretilen, öğretilen yazmanın ne menem bir
yazmış obuşunu bir bir gördüm... Partiler de, sokaklarda,
uyuşturucunun, yazmışın, oboloksalığın, batallık gibi Avrupanın
kendi insanını içine celip, nasıl insanlıktan çıkardığını ve
sadece demokrasileriyle övünen Avrupa devletlerinin bundan
gayet memnun olduğunu da gördüm. İşlerine geliyordu büy-
lesi. O batallığı gördüm, anamdan - babamdan olduğum de-
ğerlerle çok durdum elbet... Ama birşey yapmalı dedim.
Yoksa ben de ceter içine dedim. Kendim gibi arkadaşlar,
yaşlılar ordum ceterinde. Birkaç kişi ile tanıştım. Dediler ki
buralarda çokta olmak için güçlü olmalısın... Ben biz
hem grup olarak doluyoruz, hem korete, King box öğreni-
yoruz... Gıcık olursan ezilirsin, yok ederler adamı dediler.
Biraz özent, biraz mehak olursa girdim içlerine... Korete,
boks da öğrendim ama gördüm ki bu yolda yol değil,
ceterleşmiş bu adamlar... Herkes kendi ceterinin ciba-
rına bakıyor... Hoba olan, yol kesen, obuşle para kazanan
olmam dedim. Anam - babam da olandılar benim sikişimi,
benim de israrımı ölkemize geri gönderdiler, "Türkiye'de

yasakları ile bir olur, üniversiteyi kazanır, olur, burada uyum sağlayamaz, vursun gitsin ülkemize "dediler. Dördün vatanımıza. Almanca'yı bildiğimden, üniversite sınavlarında Almanca Öğretmenliğini kazandım, İzmir'de, Buca Eğitim Fakültesine kaydı mı yaptırıldı... Burada, kendi ülkemde hiç zorluk çekmem diyorlardı ama İzmir'e gelince, üniversitede pek de farkını görmedim Avrupa'da... El kapılarında da zorluk vardı, ülkemde de var... Orada da sömürü, zulüm vardı, gariban halklarındı, burada da böyle.. Ama Avrupa'da tek farkı, burada, ülkemizde halkın hakkı ve adaleti için savaşmalar vardı, gazetelerde okuyordum; devrimciler isteklerini halka dönmüş olanların cezasını veriyorlardı.. İkinde biriktirilmiş isyanın dile geliyordu sanki bu eylemler.. Aradım devrimcileri, zorla olmadı bulmak. Okulum da Dev-Gençler vardı, toplantıları. Artık tek hayalim vardı, boro ve tüm halka zulmederden hesap sormak.. Demokratik, halk için eğitim veren bir üniversite mücadelesi verirken, dışlar kurardım, SDB'li olmak için can atardım.. Ama tutuklandım, dışların yarım kaldı sanki.. Kısa bir dönem kaldım Buca Hapishanesi'nde ama Ali Rıza Komutanı, Tefik'i, Bülent Paklı tanıdım, dışların büyüdü.. Ali Rıza Komutan SDB komutanıydı, anlattı SDB'leri.. Kısa sürede onlardan her şeyi öğrenmeye başladım.. Sonra da tahliye oldum.. Dışların için, geleceğimi için, halkın hakkı ve adalet için kavgada büyümek ve kavgayı büyütme için savaştım.. 1995 Nisanında tuttuğum dıştım.. Dışında nasıl ki, insanı insanlıktan çıkarmak için her türlü zulmü, sömürüyü uyguluyorlar, hapishanelerde de düşüncelerimizi değiştirmek için, yasaklar, cezalar ve baskılarla, saldırılarla insanlıktan çıkarmamızı istiyorlar, bunun adına da "islah" diyorlar.. 21 Eylül günü yine geldiler, düşüncelerinizi, dışlarınızı, şakemlerinizi, onurunuzu her şeyiniz teslim edin dediler. Edilir mi? Paylaşmanın, beraberliğin, cı-kasız, hesapsız, aynı yolda yolda olmaya güzelliği inkar edilir mi? Etmedim. Kattı vaciptir dediler, hüküm verdiler. Oysa verdikleri kendilerinin hükmüydü, kendi fermalarıydı. Onlar öldürerek yasa dışıların sınırları ama her öldüklerinde, ben halkın içinde binlerce kez doğarım, O gün barikatımızın arkasında bir yarımda Yusuf, bir yarımda Turan Abi, savunduk onuru, namusu, savunduk onurlu ve emekçi halkımızı, savunduk özgür bir vatan.. Barikatın ardında colorimizden

Öte onur vardı, namus vardı, vatan vardı, halk vardı. Savun-
duk hep beraber."

"Savunduk" dedi Yusuf Boş, "Savunduk özgür vatanı.
Vatan bilmişiz on yıllardır Anadolu'yu. Çarın zulmünden
kocmuş gelmiş, yurt bilmiş halkım Anadolu'yu. Başlarında
Çar yokmuş ama zulüm varmış yine. Dedelerim anlatırdı
küçükliğimde. Kayseri - derim ben de. Halkımın destanlarını
dinleyerek, yaşadığı acıları zulmü öğrenerek büyüdüm. Ve
anladım ki bir halkın özgünlüğü ancak özgür bir vatanla
mümkün. Okudum. Üniversiteyi de kazandım, İzmir'e geldim.
Tandım, taştım devrimcilerle. Demokratik, bağımsız bir ül-
ke için karga verilerle taştım. Türkü, Kürdü, Çerkez, Ka-
21, Arabı etle timak gibi olduk, özgür bir vatan yolunda.
Üniversitede eylemler yaptık bağımsızlık uğruna. Türküler
söyledik hep bir ağızdan. Biraz nazlanırdım ama ısrarla
Şeyh Sami'de ayranım, kadim savasçılarımız gibi..

Severim halkların destanlarını anlatan sofilleri vesir-
lerini. Bir de mizahı, bir de felekeyi. Veriyorsak özgür
vatan kavgasını, bütün güvencesiyle, bilinciyle gımelî insan.
Dolu dolu yaşamalı ve savaşmalı. Seslerimiz, ağrılarımız,
türkülerimiz yokısını buldukça okullarda, toplantılarda halka
ve bilime düşman olurlar. Tutukludılar beri ve dev. yü-
rekli gençleri "İstah" edeceklerdi güya bialeri. "Gençlik
hevesiydi, maceracılıktı." kimitine göre yaptıklarımız..

Susan, sormayan, günübürlük yaşamayan yazılmış gençlik-
ti istedikleri.. Hele hele hiç örgütlenmemeliydi gençlik..
Örgütlenip, demokratik bağımsız bir ülke istememeliydi. İ-
çerde idzarda islah edilmeliydi. Ve halka ibretli örnek
diye gösterilmeliydi bayrakçılar. Bayrak eşdirmek için gel-
diler hasot vaktinde, Eylül'ün 21'inde. Başbozumu zamanıydı,
kara susamışlardı. Özgür vatan olan kollarımızla, dikenimizle
le savunulacaktı. Bağımsızlık uğruna okullara bayrakçılar
Uğur'la, Turan Abi'yle.. Özgür vatanın tohumları olduk be-
ton duvarlar içinde.."

"İstediklerimiz, toprakta, tohumda hakka bir düzendi, su su-
layın istik isteyenin. Sulayacak tarlası olmayan toprak verecek
ürettiğinin hakkını, emeğinin karşılığını alacak bir düzen
için verdik kurumuzu, canımızı." dedi Turan Abi. "İzmir'in
Kınık ilçesi Tostepe Köyü'ndenim.. Osmanlı zulmünden doğu-
ru mester eylemiş dedelerim. Çepni, Alexiyim.. Anandan, ba-
bandan kalma tarlayı eker, tutancılık ederim. Tütünümsüzü

oşimızı, emeğimizi kınlar oşmürür işi bilirim. Mohirler, Denizler, Kurtuluşun yolunu haykırıırken, nasıtlı ellerim onların kitaplarını tutuyordu. Dillerim "İste Aailer, İste hainler, İste pirlen diyordu, anlatırdım köylülerime, "devrim" dedim, "Tek yolumuz, tek kurtuluşumuz budur". Bir yarımız jandarma dıpağı, bir yarımız teteci - tıccar.. Kerbeladan ne farkı var, etle tırmak gibi olmalı, mohirlerin yolunda hı gelip, cık etmeli dedim köylülerime.. Sever köylülerim, sayar beni.. Dilerler elbet.. Güvenirler elbet.. Ondandır köyümüzde doğan her beberrin adı mohir, Deniz, Sınır -- hep devrimcilerin, önderlerin adıdır.

12 Eylül'de "bitti" dediler, "kötleri kazındı" dediler, yılanlar, korkular korktu, ben korkmadım, devrimden umudumu kesmedim.. Bekledim umutla.. Umut ölmez dedim, devrimciler ölmez dedim. Geldiler birgün yine devrimciler.. Çok bedel ödedik, binlerle öldük ama yenilmedik dediler. Şimdi büyümek kavgası, şimdi örgütlemek hakkı, şimdi yine cık zamanı dediler. Ne duyduğsam onlardan, ne okuduğsam getirdikleri dergilerden, kitaplardan, köyünün insanına anlayacağı dilde anlattım bir bir.. Koh tarlada, koh erde, koh cemlerinde. Kiminde türkülü sohbetlerde, "başlı duman pare pare" türkümüz oldu hepimizin.. Gençlerle her sohbet sonrası mutlak beraber söyledik türkümüzü. Hakikat düzeni için, hep beraber sürülebilmek için forlayı, hep beraber ölebilmek her yerde.. Umutlandı elbet köylülerim.. Uyandılar ağır ağır, otilar üzerlerindeki ölü tapraklarını.. Elele verelim, tütünümüzü ayrı ayrı değil, örgütlü olup ekelim, beraber satalım, iri olalım, dırı olalım.. Dırılığımız.. den korkular sindikleri köşelerinden tehditler ettiler, mert değillendi, tıpkı Harposalar gibi -- köylü örgütlenmesinin emeğinin hakkını, irününün hakkını istemesin diye, kredi borcu, falz, zaman ile hapishaneye çevrilmiş yosarı.. Ses alırsa jandarma dıpağı.. Daha da yılmazsa ferma hazır, tiz hapse, zindana otıla.. Tırtbe edere kandan tutula dediler. Tutsak ettiler beni. Pir Sultan'ın soyundan, pirlenin, mohirlerin sesinden, nefesinden olana zulüm, zindan neylesin? Köylülerim dizanda tutsak, ben 4 duvar içinde, yok birbirimizden farkımız.. Dışardakine zaman üstüne zamanla hayat zindan edilirken, bizlere de ya dıvınceriazı değıştirin ya da dediler.. Ve 21 Eylül günü, köyünde hasat vaktinde gelecek yılın tahumları tarla

lara atılırken geldiler yezidin dâlleri .. İbrazime girer
gibi, tarlani ağner gibi, coluğumun, cocuğumun, köyümün
canına kost eden gibi geldiler.. Yezidin dâlleri dedim, hû
dedim, Pir aşkına, mohirler aşkına, .. Senche durur gibi
cent eyledim.. "

Kimdi o gün ölen? ... Özgür vatan uğruna, namusu, Onu-
ru, geleceği uğruna candan gecenler mi, yoksa korku-
dan başka bayrağı zalimden başka adı olmayan mi?

O gün işyeri edenler, dizenler öldü de kargo, işyeri,
dreniş bitti mi?

" Şiir yoktu
Türkü yoktu
Belki o gün zindanda ..
Yasınlar bir destandı
Armağandı yarına .. "

Destan sürüyor ve sürecektir .. Halka bir düzen kurulo-
na kadar ..

6-7 EYLÜL

6-7 Eylül 1955'te meydana gelen yağma, talan katliamının üzerinden 51 yıl geçti. Evet yarım asırlık bir zaman geçti ama o gün yaşananlar geçti mi? Yaşananlar geçmedi.

O zaman yaşanan katliam, yağma provokasyon bupın da sırımır. Ve oligarşinin, halkları buhar provokasyonlarla linç girişimleriyle nasıl sindirdiğini yazıyor, görüyor. Bu politikalar 50 yıl önceydi şimdi birer yok oldu diyemeyiz. Aksine 50 yıl önce o katliamları yapan yaphran örgütleyen fikirler bupın yine iktidardalar.

Bu iktidarların "linç faaliyetlerine" bakmak içinde çok quilere girerek gerekemiyor. Son iki yıl içinde yaşananlara bakmamız yetecektir. Nasıl bir iktidar, nasıl bir yönetim olduğunu anlamamız için. Ne oldu bu iki yıl içinde. Ve gelecekte de olacak büyük ihtimalle. İlk aktörüne gelenler; Nisan 2005'te Trabzon'da bildirilen dağıtan TAYAD'lılara yapılan linç girişimi, 6-7 Eylül olaylarının 50. yılı dolayısıyla okullarda yapılan saldırı, Borççuk, Mersin, Ekişehir, Bursa, Sakarya'da çeşitli zamanlarda ama aynı biçimde tihniyetle meydana gelen provokasyonlar... Bupın bu olaylar, geçmişte de aynı şeyler oldu, yarında olacaktır. Çünkü oligarşi banka tarhi yönetemiyor. İşte bu nedenle 6-7 Eylül 51 yıl önceydi de yine gelecekte.

Onun için - 6-7 Eylül'de ne olduğuna olayların nasıl geliştiğine değinmek fayda var.

6-7 Eylül olayları iktidardaki Demokrat Partisi Millî Emniyet Hizmetleri (MAH), faşist öğrenci genelle dernekleri sendikalar, Kıbrıs Parkları Cemiyetinin iştirakiyle organize edilmiştir. 6-7 Eylül provokasyonları nasıl örgütlendiğinin de bir örneğidir.

Demokratik propandalarla iktidarda olan DP'nin Kıbrıs sorusunda aumasyon yorodığı, iktidarı, politikalarla halkı yokkullatıldığı, memnuniyet sirtipin büyüdüğü, muhalefetin acırtılı yöntemlerle bastırılmaya çalışıldığı yıllardı. O yıllarda ingilizler kolonileri olan Kıbrıs'tan çekilme kararı almışlar, yönetimi Kıbrıslılara bırakacaklardı. Fakat adıda Türk ve Rumlar yaşıyordu ve bu yönetimi devralma konusunda sorunlar çıkardı. Londrada bu ülke Türkiye, Yunanistan, İngiltere bu sorunu çözmeye çalıştı. O günlerde Londrada Kıbrıs yönetimlerinin

sürdüğü günlerde MAF tarafından Mustafa Kemal'in Selanik'teki evi bombalandı. Aynı anda haber DP lideri ve bombacı Merdener'in yakın arkadaşları Mithat Perin'in ukardığı İstanbul Express gazetelerinin kimer baskısı ile duyuruldu. Aynı anda da Kıbrıs Türk Cemiyeti bünyesinde ve diğer fesih gençleri kuruluşları sendikalar DP teşkilatı ve devletin teşvikiyle yerel kalabalıklar ve korte önceden peşinimizi kitleler 6 Eylül akşamı bu büyük provokasyon yapıyor ve yeküne giriyorlar. İstanbul'da amnliklerin yapıldığı semtlerde işaretlenen ve ve işaretleri Kıbrıs hareketi Türk kalacak diye bağırarak sokaklara çıkılan yürüyüş tarafından talan edildi, amnlikler kaldırıldı. Gece, sığınakların ilanı edildi. İstanbul ve İzmir'de birer rapor çıktı. Kaldırıldı. 30 kişi yaralandı. Birkençe Piperi ev, okul, sinagog, saldırıya uğradı. Kabaca 6-7 Eylül'ün bilançosu olarak bunlar yazıldı tarihini detayına

Olayların nasıl ve neden çıktığı bilinmesine rağmen sorumlular hakkında işlem yapılmadı. Sadece Kıbrıs Türkler Cemiyeti gibi kuruluşlardan kısıtlı soruşturma yapıldı. Suçluların, okuyular öncesi Maksim'de bazı rum gazetelerinin yakılması gibi sadece.

Ve yine bildik, tanıdık bir soruşturma. Olaylardan sonra, komisyonlar sorumlu oldu. Rusyanın parçası vardı. Bu komisyonlarla o dönemde solcu-komünistler rantçulara bir listeye göre tutuklandılar. Bu listede Ömer, arkadaşları olan kişiler bile vardı. Arif Nisrin, Hasan İsmet'in Dincano, Kemal Tahsin, Asım Beyazıt gibi pek çok kişi vardı bu listede.

Bunun da, o gün de sınırlı olmayan soruşturma olayları kısırlanıyor, raporlar terisi etkilendir. Bunun yanı sıra olaylarda oligarşi için bütün kesimlerin hesapları vardı. İlk neden Kıbrıs meselesiydi ama sadece bu değildi. DP'nin hesabı iş ve dış politikada yapıldığı amelleri Kıbrıs Türkler propagandasının yaratacağı hava ile örtmek ve iktidarını sağlamaya almaktır.

Kemalist düzenin hesabı, Ulus, devlet yaratma projesiyle ilgilidir. Bu proje ile ilgili olarakta küçük burjuva kemalist diktatörlük amelleri sınırlanıp asiyle etmekte ve gerçekleşmiştir. 6-7 Eylül'de bunun için önemli bir adım olmuştur. Adı rühdüğü gibi oligarşinin herkesini bu olaylarda kendi hesaplarını tutmuşlardır. Ve 51 yıl önceki hesapları günümüzdeki hesapları benzerdir.

Çünkü 51 yıl önceki zihniyet bugün Trabzon'da, Mersin'de, Sakarya'da, Akçay'daki zihniyet aynıdır. Kaldırılmaları daha tarihi geçen iktidarlar değersizde 12 Eylül, 6-7 Eylül'ün öncesinde yıllar peşinde bu Eylül'ün bitmiyor. Çünkü bu Eylül'leri yaratan kafa hala iktidar da ama halle amellerdeki hesabını tutturamayacak bu kafalar---

LİNÇÇİLER BİRBİRİNE GİRDİ

Ertuğrul Gazi'yi anma Sığıt Şenliklerinde AKP ve MHP arasında gerginlik çıktı - Başbakan MHP ve Gök Ocaklarına bağlı bir grup tarafından protesto edildi. Grup "Kahrolsun PKK İzbirlikçi AKP" sloganları atıp "Başbakanlık yan gelip yatma yeri değildir, Ne Mutlu Türküm Diyene" yazan pankartlar açtı. Protokol tribününün arkasındaki MHP'li grup ile başbakanın korumaları arasında arbede yaşandı. Başbakanın yeğeni ve koruması Mustafa Darbesi ile yiminden, başka bir koruma kolundan kesici aletle yaralandı. Ayrıca AKP konvoyu grubun tenli saldırısına uğradı.

Evet bu satırlı bıaktı, tenli sapalı saldırılara piri sir değil - Şimdiye kadar Trabzon'da, Samsun'da, Mersin'de, Rize'de "hassas vatandaş" denilenlerdi bu Ertuğrul Gazi şenliklerindeki "vatandaş" onların bu davranışlarında bir fark yok aslında - Yani onlar her zaman yepheklarını yani "saldırma, linç etme" işlerini yapıyorlar. Fakat bu sefer hedef sorunsuz olmalıdır ki AKP'lilere, başbakanlarının korumalarına kadar ulaştılar!!

Bu güne kadar devrimcilere, yurtseverlere, bu pürhün saldırısına ses etmeyen onlarla birlik olan iktidarın bu sefer kendizi hedef oldu saldırılara. Devrimcilere karşı "onlar öldüysünü bilseydim ben de inerdim aşağıya" diyenler, bugün o yanna indikleri pürhün saldırılarından payını aldı. O pürhü besleyen, bayiklerede oklar er feli saplanacaktır ki okun ucu pürhümek bastırır. Linçleri, provokasyonu bir "baitur" haline getirenlerde, bu kükürün bir parçası olacaktır elbette.

Daha önceki provokasyonlara, Kürt-Türk-PKK "vatandaş hassasiyeti" diye ses çıkarmayan ve onlara destek çıkan AKP bugün desteklediklerinin saldırısına uğradı.

Başbakan olaydan sonraki bir konuşmasında "ellerinde bilgisayarlar olacaktır ama hala satırlar, bıçaklar var" diye açıklamada bulundu -

Devrimcilere, yurtseverlere karşı bu satır bicaklar defalarca kullanıldı. İktidar hiç sesini çıkarmadı, onları desteklemişti ama şimdi saldırın kendisi olunca bicaklar satırler pörne pörne İktidardakilerin.

Ve onlar bu saldırılara ses etmeyip destekledikleri müddetce hedef sadece devrimciler değil o pürh ton oluyorsa herkes olacaktır. Çünkü bunları bu düşünce bu iktidar yetiştirip linde yaygınlaştırıyor.

İsmailağa Camii'sindekiiler Ne ilk Ne de Yeni

3 Eylül Pazar günü vaaz verdiği sırada emekli imam Bayram Ali Öztürk, Fatih'te bulunan İsmailağa Camii'sinde öldürülmüştü. İmanı öldürdüğü iddia edilen kişi Mustafa Erdal ise camii içinde cenazet tarafından lina edilmiştir.

Emekli imamın öldürülmesi ve bununla birlikte meydana gelen lina girişiminin ardından, İsmailağa Camii'sine bağlı tarikatların iç ilişkileri de açığa çıkmış oldu.

İç ilişkilerden kasıt, tarikatın cesitli ilişkilerinin ve bu ilişkilerde kullandığı yöntemlerin gün yüzüne çıkması idi.

Bu yöntem ve açığa çıkan ilişki ne idi?

Açığa çıkan ilişki mafya ilişkisi olup, kullandıkları yöntem de bu ilişkiye tabii eden mafya yöntemleriydi.

Ankara'da gerçekleştirilen ve adına "Küze Operasyonu" denilen mafya operasyonunda tutuklanan Kasım Zengin'in ifadelerine bakalım dursak İsmailağa Tarikatı'nın adına sık rastlanır:

Sarıcağa verilen ifadelere ise, Kasım Zengin'in kurduğu mafya botirması üzerine, İsmailağa tarikatından aldığı borcu ödeyemediğini, bundan kaynaklı İstanbul'a gittiği söyleniyor. Ardından İsmailağa Camii'sinin yanında bulunan küçük bir caminin bodrumunda seriat mahkemesinde yargılanarak öldürülmek istendiği belirtiliyor. Ancak Kasım Zengin'in otomobilini ve maktelini tarikate vermesi üzerine serbest bırakıldığı belirtiliyor.

Ne hikmetse bu ifadeler dünden bugüne varolduğu halde ortaya çıkarılmıyor. Bilinmediğinden mi? Elbette böyle kanik bir gerçeğe olamaz. Bilmiyorduk deme şansı yok. Fakat bilinipte, dışarı yarı basına, kamuoyuna duyurulması var. Çünkü bu arkin içinde sadece mafyacılar ve tarikatlar yok. Bu arkin ana dairesi olan devlet ve onun "güvenlik görevleri" olan polis teşkilatı var. Hal bundan ibaret olunca çallıklar, bu bilgilerin ortaya saçılması da lina girişiminin ardından oldu.

Ankara Cumhuriyet Savcısı Mustafa Kalkit de, İsmailağa Tarikatı'nın lideri olduğu öne sürülen Mahmut Ustaosmanoğlu hakkında İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığına "silah

1. Aete kurduğu "iddiasıyla suç duyurusunda bulunuyor ve suç herkesin bildiği üzere aşkır.

Soruşturmanın yürütülmesi için gerekli olan bilgiler ve belgeler 4 ay boyunca gelmiyor. Bu durum hiç şüpheli değil. Bu tarikotların mal valiklerine, özüm ona birkaç "etkinlikleri"ne ilişkin belgeler, bilgiler raflarda toplanmış, orından sünen alın edilmştir.

Süneraltı edilen, bekletilen, gün yüzüne çıkarılmayan yasa- ne tarikat meselesi değildir elbette. Bir geçmiş ve bugün vardır. Geçmiş 1946'dan sonra Demokrat Parti'nin iktidarıyla bostır. "Şeyhler" ve "tarikatlar" her daim soruşturma dışı bırakılmış, böyle sekillendirilip, günümüze getirilmiştir.

Soruşturma dışı bırakılmıştır tarikatlar, çünkü devlet istediği gibi şynoyip politikalarını hayata geçirmiştir. Soruşturma dışı bırakılmıştır, çünkü değneğin bir ucu kendine dönük maktadır. Bu yüzden tabiri coltse süneraltı neden edilmesin tarikatlar, devlet erkânı tarafında. Süneraltı edilsin ki devlet-mafya-tarikat ilişkisi gün yüzüne çıksın.

Canideki lina girişimiyle ilgili soruşturma kapsamında tarıkların ifadeleri alınıyor. Cemiat içinde dâhilen tarıklar la maymunu oynuyor. Davı görmüyor, duymuyor, bilmiyor. Prosüdüre göre görüp, duyup, bilmesi beklenmiyor elbet.

Sadece bir kişi görmüş ve ifade vermişti. Davı izliyor, sorumlular hakkında dava açıyor ve ifadelere başvuruyor. du. Çizilen tablo buydu. Birde verilen ifadeye bakalım.

Canık Mustafa Erdallın elinde bıcağı görünce sarırdığı nı söylüyor ve ekliyor. "Bir kez haca sopleyince yerinden fırladığını, ikinciği vurmaya hazırlanırken bıcağı tutarak elinden yakaladığını söylüyor. İmama daha fazla zarar verme için elinden tutup mihraba doğru fırlattığını, başına üzerine düştükten sonra kimildanmadığını söylüyor, tek ifade verilen tarık.

Bu ifadeden sonra lina edildi deilebilir miydi? Deilme- meliydi. Tarıkta, tarığın vereceği ifade da lina edildiği ola- silmayacak şekilde bir masumiyete büründürülmeliydi. Oyun ho- zirlendi. ve oynandı. Davı ve polis görevini yapmış oldu. Dav- sok savdılar.

"Lina olduğu belli değil" di. Tayyip Erdoğan içinde. Gayri mesrui yayın yapıyordu. Canideki lina girişimini ve ölümünü "halkın kutsal değerlerine farklı yaklaşımla" olarak değerlendiriyor. Yaklaşım o kadar farklı ki. 1946'lardan bu yana sünen her ne hikmetse. İnsanların tepkisi olduğunu dile getirerek

köyle tepkiler vermeye devam edin. Ben sizin ortanızdayım. İnci edin, öldürün ... diyor. Lincaileri, taifkottarı savunuyor, onları oklama telası faine giriyor.

İncin ordından gözlerin Garsamba'ya acurıldığı söyleniyor. İstanbul Garsamba'da sarık, tokke ve cüppe giyenler hakkında Kılık Kıyafet Yasası uyarınca yaptırımında bulunabilecek iken su ona kadar hic kimse hakkında işlem yapılmamasının dikkat çektiği söyleniyor. Ve ekleniyor, Garsamba yerleşik olan cemaat üyesi erkeklerin sarık, cüppe ve tokke ile günlük yaşamda yerlerini aldıklarını, kadınların oğırıklık olarak kara corset kullandıklarını söylüyor.

Bu ne sesinticidir, ne de bir ilk. Türkiye'de ilk kez konsilasyon bir pratik değildir. Her dönem devlet tarafından desteklenmiş, çıkar oyları sessizliğe büründürülmüş, taifkot mensuplarının yanında olup yönlendirilmiştir.

Örneğin, Hizbullah'ın "Diyarbakırda 181 canıyı deretimin altında tuttuğu belgelenmiştir. Günlendir, tartışılıyor "Canilerin deretiminde" diye. Kimin deretiminde olduğu esikendir. Tayyip Erdoğan'ın sirt'te olduğu bir sirtde baktın canileri tesviri nasıl oluyor; "minoreleri süngü, kubbeleri miğfer, canileri kizla, müminleri asker" olarak niteliyor.

Erdoğan'ın zihniyeti ortada. İnci, katliancı beyri, ortaya koyduğu teorijle birlikte pratijeye geçiyor. Böyle olduktan sonra İsmailoğla Canisi'nde yazan İnci ne yelidir, ne de bir ilk. Ne polis'in tutumu sesinticidir, ne de derletin tavri. Tavir ve davranışlar, yoklaşımın dön olduğu gibi bugün de aynıdır.

FİS VE EMEKÇİLER

Bugünlerde ülke gündemimizde önemli bir konu hakim. Yaklaşık 2,5 milyon kamu emekçisi ile 1 milyonu aşkın sayıda dul ve yetimlerin hükümet ile sendikalar aracılığıyla varolan haklarının iyileştirilmesi konusunda yaptıkları toplantı iş görüşmeleri..

Öncelikle emekçiler adına görüşme yapan sendikalara bakarsak sadece bir tarafın o da belli bir oranda emekçileri simgelediğini görürüz o da belli bir oranda emekçileri simgelediğini görürüz o da kesektir. Diğerleri kamu - Sen ve memur - Sen ise kuruluş itibarıyla devletçi sendikalardır. Bu yüzden bu görüşmelerde bostan Hiberen emekçilere aleyhine kararların alınacağı belli olmuştur. Ki, bu sendikalar zaten memur - işçi kısaca emekçilerin haklarını korumak, savunmak adına kurulmuşlardır. Kuruluşlarının tek nedeni emekçi kesimin memnuniyetsizliği devlet konularına aktarıp tepkileri etkisiz hale getirmek, sendikalardan emekçilere soldırmaktır.

Devletin Memur Kesimine Bakışı

Memurlar, bu düzenin bel kemiğidir. Çünkü devletin, hayatı önemdeki işlerini yaparlar. Devlet halkı sömürmede, memleketi pazarlamada onların emeginden, kol ve kafa emeginden yararlanır. Bu anlamda memurların memnuniyetsizliği varolan memnuniyetsizliği tetikleyecek olursa, devlet için bir tehlike oluşur. Devletin eli kol olarak çalışsan bir kesim devletin, ancak suyunu bilir, onun karakterini işi gereği iyi bilir. Bu nedenle birgün değil, bir saat bile iş bırakma devlete maddi açıdan zarar vermenin yanı sıra manevi açıdan da zararlı olur. Çünkü devlet küçültülmüştür, yenilebileceği, sözlünün dinlenemeyeceği görülmüştür.

Bu yüzden devlet yetkilileri, memurları bu şekilde değerlendirmen. Emrindeki kâlelerin elbet sendika gibi kurumlarda örgütlenmelerini istemeyen. Çünkü orada memurlar biriklerinden güç alır. Oysa evden işe, işten eve bir memurun devlete hiçbir zararı yoktur. Tabii devletçi sendikaları bu değerlendirmenin dışında tutuyoruz.

Bu günlerde yazarımlara da devletin memura bakış açısını bu tanele doyanarak değerlendirebiliriz.

Toplu İş görüşmeleri Yapılırken

Sendikaların, Devlet Bakanı M. Ali SAHİN'le görüşmeleri ilk gündem itibaren emekçilerin aleyhine başladı. Öyleki hükümet yetkilileri, yönetmelikte olmayan uygulamaları getirdiler. Öyleki üa sendika olmasına rağmen sadece Kamu-Sen'i yetkili olarak tanıdılar. Böylece sendikaların gerçek yüzü ortaya çıkarken, mesaj bu şekilde halka ve diğer sendikalara mesaj gönderilmiş oldu. Ayrıca yine yürürlükte yeralmayan soylu uygulaması gündem edildi. Sendika temsilcileri hükümetin belirlediği soylu da görüşmeye katılacaktı. Böylece görüşmeler Kamu-Sen ve menur-Sen ile başladı. Bir saat sonra verilen mesajı olan KESK toplantıya katıldı. Aynı gün emekçiler bastan satılmışlardı.

Sonraki günlerde hükümetin tehditkar tutumları gelişti ve yaklaşık 1 senelik gerimişi olan "taleplerin kabulü" komik bir ücret artışıyla son buldu. Aynı 2005 yılında yapılan toplu görüşmeler sonrası menurların talepleri yetkili makamına yani Devlet Personel Başkanlığı'na iletılmışti. Ve toplantısına bir süre sendikalara hükümet yetkililerinin gönderdiği yazılarla geçti. Devlet 2005 Eylülünde emekçileri oylanmaya başladı. Bugünde 5 tur süren görüşmelerde aynı oylama taktiği sürdürüldü.

Peki Neydi Bu Taktikle

Başta Devlet Bakanı M. Ali Sahin'in emekçileri yok sayan, soşuğlayan açıklamalarıydı. Öyle ki çalışanların ekil ve ruh sağlığından, üretimin artmasında, menurların ve rimliklerinden de anenli olan tek bir konu vardı bu ölkede bu da IMF'nin direktifleri, AKP'nin iktidar olmasıyla açıklanan IMF programı hafif hafife yerine getirilecekti. Oylama siyasetinin temel gerekçesi buydu. Bütçe dengelerini tutturamayız, diğer insanların da talepleri var, onlarda görmeliyiz gibi açıklamalar sadece sözlü satoshmalar, bu oylama gelmeyeceğini söyleyen KESK bu satoshmalara cevap vererek otışmayı uzattılar. M. Ali Sahin tehditlere başvururken KESK durumun bu noktaya gelmesinde hiçbir rolü yokmuş gibi, görüşmelerde çekildi. Devlet Bakanı sendikaları, menurları isten. otışma tehdit ediyor - ki halkların savunulması menurun en doğal hakkıdır - emekçiler ise kolort tutma, iş yavaşlatma, slogan otma gibi pasif eylemlerle yönlendiriliyor. Hükümetin oylanması yetmezmiş gibi KESK'te oylama taktiklerine başvuruyor.

Bir taktikte 4.turun görüşülmesi süresinde gerçekleştiriyor. Görüşme yetkililerin Türkiye ile Yunanistan arasındaki milli basketbol maçını izlemelerinden dolayı geç başlatılıyor. Bir ülkenin önemli bir kısmını oluşturan vatandaşların kaderi böyle yetkililerin keyfi tutumlarıyla çiziliyor. Hükümeti bu derece rahatsızlatan yine keskin tutumudur.

Dine Bakanlığın memurların mal varlığına yönelik açıklamalarında verdiği değeri gösteriyordu "memurların %46'sı ev sahibi" "otopark talepleri var" diyerek sorun hakları değilmiş gibi bir hava yaratmıştır. Zammı sistemlerinin gerekçelerinin üstünü bu sözlerle kapamıştır. Ayrıca devletler sendikalar arasında yer alan uzlaşma kurulu adli kurulun görevini savsaklaması siberi uzatması da taktiklerden biridir. Uzlaşma Kurulunun daha önceden ortaya çıkarılan suçları aşıkardın ve bu durum güvenirliliğini devlete castığını gösterir.

Hepsini kapatmayı obylara baktığımızda, memurlara yeni ülkenin en büyük emekçi kesimlerinden birine yapılanlar, hükümetin üretim ilişkilerini düzenlenmesi gibi entosilmomalıdır. Bu baslı bozma bir saldırıdır. IMF gibi emperyalist bir kurumun ülkemizdeki ekonomik saldırılarından biridir. AKP hükümetinin halka saldırılarından biridir.

Bu durumda yapılması gereken tek şey; ekonomik-demokratik mücadeleyi yükseltmektir. Direnmek ise bu mücadelelerin tek yoludur. Memurların güce olabilecek yerler çoktur. Grevler elbet zafere getirecek eylemlerdir. Sokaklarda yükselerek sesler elbet haklılığın sloganlarıdır. Devrimci bir önderlik yolunda izlenecek tüm yöntemler zafere getirecektir. Direnmek tek yoldur, tek çaredir.

Büyük Anıt Dönemi Başlıyor

Genelkurmay Başkanlığına 30 Ağustos'ta başlayan Orgeneral Yaşar Büyükanıt gelmeden tehditlerine başladı. Bundan önce de özgürlük hakkının önünde büyük engel olduğu biliniyordu. Katliamlardan sendinli birliklerinden Ali Kaya'yı "taarruz iyi çocuklarıdır" diye onları oklamaya çalıştı, Orgeneral olarak ödüllendirildi. Ama halk bilir sizlerin neyi yaptığınızı. Çünkü o 20'er boyramı olarak kutlanıyordu bayramda halkın özgürlüğünü kısıtlamadan hiç geri kalmadınız. Dallar, tarlalarla, toprakla kestiniz o da yetmedi. Sizi izlemeye gelen kolobalığınızın bile altına basından dan havadan, kardan, indirme. Daptınız o da yetmedi. Lübnan'a asker göndermeyi istemeyen gençleri lina ettirmeden geri kalmadınız. Çünkü sizi siz yönetmiyorsunuz. Sizi ABD yönetiyor, sirtinizi siz yönetiyor. Orgeneral Yaşar Büyükanıt ABD niszayla ödüllendirilmisti. Onun için ölkenizi pekteş celimete hiç tereddüt etmezler. Lübnan halkını katletmek için mesin limanından ondan fazla silah oldu tını gerindiniz. Buda yetmiyormuş gibi ölkenizin her yerini onların emrine anode ettiniz. Konya'da jet istedi, Amasya, Merzifonda, Adana incirlik üssü onlara yer onlara tahsis edildi.

Daha göreve gelmeden tehditlerinizi başladı, bu tehditler kime. On yaşındaki bir çocuğa ya da dağda hayvanı otlatan bir köylüye mi? Onlarda sizden korkmuyor. Sizleri sizlerden daha çok tanıyorlar. Yaşar Büyükanıt 30 Ağustos'ta görevini teslim aldı. Onun için resepsiyon verdiniz. Başbakan, Tamm Başbakan Arınca'yı davet ettiniz. Ama yüzüze bile gelmemeye gayret gösterdiniz. Sizin birbirinize güveniniz yok. Halkı nasıl kandıracağınızı sanıyorsunuz. Çocukları asker de ölen aileler bile artık sizi görmek istemiyor. Asker aileleri kadesi kadesi öldürdüğünüzü biliyor.

Yan gelip Yatma Mehmet!

Başbakan Erdoğan'ın kafasındaki kırıltı düzeyce yapıldığı "gaf"larla her seferinde daha da çok etrafına saçılıyor. Derinin fikri neyse zikri de o olurmuş misali iktidarın fikirleri de en küçük bir protesto da sözde ortaya çıkıyor. Ki aslında bunlara bile gerek kalmadan pratiklerine bakıldığında da herşey kolaya anlatılabilir.

İşbirlikçilikte emperyalime usaklıkta sınır tanımadıkları pün gibi ortadadır. Bu usaklıkları kanlarına öyle bir izlemişti ki hiçbir isteğe, protestoya tahammül edemediktedirler. Söylenenleri çıkarları, emperyalist babalarının istekleri olunca halka özgünce saldırıp, küfür-hakaret etmektedirler.

İşte bunlardan sonuncusu geçtiğimiz günlerde yazıldı. Balıkesir'de TOKİ (Toplu Konut İdaresi)'nin yaptırdığı konutların anahtar teslim töreninde başbakan konuşurken bir vatandaş "Artık şehit cenazemi görmek istemiyorum" dedi. Ve bu bir cümle Erdoğan'ın salyalarını akıtmasına yetti.

"Canım korderim, bakanlık arkerlik herhalde yan gelip yatma yeri değil" diye cevap verdi. Bu cevapla evlatları ölen analarının yarısına hit basmakla kalmayıp, acili arker analarını dinlemeye tahammülü olmadığını da gösterdi.

Asteğmen İken yazamını yitiren Zeki Burak Okay'ın annesi Neriman Okay'ı aramamasına ilişkin açıklamasını, Neriman Okay'ın cenaze sırasında politikacıları eleştirmeye dayandırmaya çalışarak. "Bakın ki telefonda açıklama, komutanların yakasına sarılmaları. Sımdı telefonda aynı durumda ben de karşılarırsam bunu mu dinleyeceğim yani" dedi.

Evet bu iki örnek üzerine fazla süre de gerek yok aslında. Terbiyesizliğin, riyakarlığın niceden ne ahlaktan yokunlupın ne bayette olduğu aşikar. İşbirlikçilikte emperyalime usaklıkta sınır yok. İnsanketten bu kadar usaklanıyor, götleri emperyalimin çıkarlarından başka hiçbirsey görmüyor.

Halk çocuklarını terör vs. diyerek Lübnan'a, Kıraka emperyalizmin ucuz askeri olarak gönderip Ortadoğu halkları ile karşı karşıya getinirler. Daha 20'li yaşlardaki o gençcik insanları emperyalizmin hizmet için gümünü kırpmadan savaşmaya yolluyor ve sonrada edepsizce "askerlik yan gelip yatma yeri değil" diydobiliyor. İktidarın, AKP'nin ahlakı böyle bir ahlakır işte.

"Yan gelip yatma Mehmet, Emperyalist efendilerin ve benim çıkarlarım için öl. ve hatta ölmenin bile ar gelip, daha da festasını yapmalısın.

Senin ölmün, ana-babanın acı acılıklarının olması, onların yataklarının yanması önemli değil. Önemli olan çıkarlarının korunması, ceplerinin dolması. -Önemli olan emperyalist babalarının hizmette kusur edilmemesi.

Bunlar sağlandıktan sonra sen ölmüşün, sakat kalmışın sorun değil,

diyor Tayyip Erdoğan antında.

Evet, işbirlikçiler için önemli olan emperyalizmin çıkarlarının korunması, ceplerinin dolmasıdır. Bunu ise halka iliklerine dek somürerek, en değerli evlatlarını "barış için" adı altında emperyalist savana göndererek yapıyorlar.

Asker Lübnan Yolunda

İsrail Lübnan'a yönelik saldırılarını durdurdu ve kara ablukaasını kaldırdı. BM güsteri belgeye yerleştiriyor ve TBMM'den Lübnan'a asker gönderme kararı çıktı. Fakat tüm bu gelişmeler barışın ortada olduğu da yerleştirilmesi için atılmış adımlar mı? Bu soruya evet diyebilmek için siyasi anlamda kör olmak gerekir.

Hayır. Hiçbiri Lübnan ve Filistin halkının özgür, bağımsız geleceği için atılmış adımlar değil. Ne İsrail siyonizmiğinden ne BM emperyalistliğinden ne de AKP emperyalist izbi-liğinden vazgeçmiş değiller.

Barış ve istikrar için 30.000 askere ihtiyas varmış Lübnan'da. Bunun 15 binini dünya ülkeleri 15 binini Lübnan sağlayacakmış.

Ne yüce değerler. Barış, istikrar, özgürlük, demokrasi... Ama bu yüce değerler emperyalistlerin dilinde olunca bütün ki halklara karşı bir saldırı gündemindedir. Amerikan basın sözcüsü Tony Snow "Hizbullah'ın Lübnan'ın dışına çıkarılması için gereken herşeyi yapıyoruz. ve bunu erinde sonunda yapacağız" sözleri de aynı gerçeğin açık ifadesidir. Hizbullah Lübnan halkının %40'ini temsil ediyor. öncelikle Lübnanlıları ortadan kaldırmaları gerekir, Hizbullah'ı etkisizleştirmek için.

Emperyalistlerin siyasi hedeflerinden biri Lübnan'daki halkın gücünü zayıflatmak. İkincisi; BM görüşmeleriyle Lübnanlıların kendilerini birleştirmeleri. Böylece bölgedeki diğer ülkelere yakınlaştırmak. Özellikle İran ve Suriye'yi sayabiliriz.

Emperyalistlerin siyasi olduğu kadar ekonomik hedefleri de var ve ekonomik hedefleri de siyasi hedeflerine hizmet edecek şekilde planlanmış. İsrail saldırılarıyla yerle bir edilmiş Lübnan'a yardım paketi göndererek halka sempatik görünmeye çalışacaklar. Böylece "Hizbullah dışında göçlere bel bağlayın, biz daha güçlüyüz" demis olacaklar. Amerikanın şu anda Lübnan'a 30 milyon dolarlık bir yardım paketi mevcut ve bu rakamı arttırmayı tasarlıyorlar.

Beyaz Sarayın basın sözcüsü de olan Tony Snow açıklamasında, ABD'nin Hizbullah ve Hamas'a karşı acil olarak taktik savaş vermeye zorunda olduğunu belirterek, bu taktik plana göre Hizbullah eylemleri kontrol altına alınacak ve bölgedeki güçler kendi aralarında savaşacak. Egemenlerin halklara karşı yüzlerce yıl boyunca uyguladıkları bir yöntemdir böl, parçala, yönet. Halkların arasına sınırları koyarak ya da var olan sınırları körükleyerek birleştirmesine, güç olmalarına engel olunur. Bu ayrılıkları güçsüzleştirdiği halklara istedikleri politikaları uygulatılır ve kurtarılan dilemlerde barış, özgürlük ve demokrasi olur. Afganistan'da Balkanlar'da Irak'ta

uyguladılar barışı, özgürlüğü. Bilenler insan yaşamını yitirdi.

Amerikalının bu yöntemlerini uygulamada George Soros zihni bir isim. Soros bir kaç ay önce "Türkiye'nin en büyük silah maddesi odusudur" demişti. Şimdi AKP'liler meclisten Libnan'a asker gönderme teklifesini geçterek bu asıklamanın gerçegini yarı izbirlikçiliğini yarı gettirmiş.

Demokratik kitle örgütleri halkın her kesimi Libnan'a asker gönderilmesine karşı. Ama tabelasında sosyal ve halk çeken bir partinin başkanı bu konuda çok çarpıcı bir asıklamada bulundu. SHP lideri Murat Karayalçın asıklamasında; "Türkiye Libnan'a asker gönderebilecek tek bölge ülkesidir. Türkiye Libnan'a asker göndermekle kalmayıp eğitim, sosyal hayat ve sivil kurumunda kamu personeli de göndermeli. Barış gücünün konutu da Türk askere verilmeli." Bu asıklamalarla ardında, halktan ne kadar uzaklaştığını da mesaj veriyor Karayalçın. Yoksa askerlerin Libnan'a gittiğinde Amerika ve İsrail'in politikaları adına güdücünü bilmediğinden değil. Karayalçın dışındaki siyasi parti liderleri ise seslerini çıkarmayarak sessiz onaylarını sundular teklifeye.

İsrail Başbakanı Ehud Olmert "Bunaya gerektiğinde sarılabilecek asker gelmesini istiyoruz" asıklamasıyla "ateşkes ilan edilsin, barış söylesin önce" diyenlere bir camp vermiş oldu. Campın sınırlarını güvenliği sağlayacak, Hizbullahı silahsızlandırılacak, silah geçişini engelleyecek, gerektiğinde sarılabilecek deniyor. Yani ateşkesi de manası mümkün değil.

Ülkemizi ve halkımızı ABD, AB ve İsrail'in istediği şartlara ortak etmeyin sözleriyle bulunanlara Tayyip Erdoğan Türkiye'nin tarihine ve geleceğine ihanet etmekte suçladı. Türkiye büyük bir ülkedir ve büyük bir ülke olmanın getirdiği sorumluluklar vardır. Türkiye bölgeye ilgisiz kalamaz. Yalanlarla demagogilerle kandırmaya çalışılan Barışın sağlanmasına katkı sunacaklarını söylediler ama inanmadı kimse. Bunun üzerine saldırıya başladılar ve vatan hainliğiyle suçlamaya başladılar. İst. Meydanlarında "izbirlikçiliğe hayır" sloganını atanlara özgünce saldırılar.

AKP iktidarını bu kadar saldırıya uğratmanın sebep nedir? Nispet bu kadar hevesliler Libnan'a gitmeye? Tayyip Erdoğan'ın "Türkiye tarihi ve geleceği" sözlerinin anlamı nedir?

Riyakar ve izbirlikçi islamcilerin OS nehriliklikleri kabarmıştı. Vakti zamanında bu topraklar OS nehrininin o yüzden ortadoğuda söz sahibi olma heveslileridir. İsrail Türkiye'nin gelmesinden yarar olduğunu her fırsatta asıklıyor. Çünkü emperyalizm ve sigorizmin için verdiği şartları İsrailinde Büyük Ortadoğu Projesinin bir parçası olacak.

AKP'liler 1 Mart teklifi ile bozulan izbirlikçilik inancını düzelttiler Libnan teklifi ile. Kofi Annan gelmeden teklifeyi gönderen çok iyi bir uşak olduklarını kanıtladılar. Dillerinde barış, özgürlük, demokrasi söylemi ile.

340 ayta kabul edilen tezkere görüşmeleri 6 saat sürerken Abdullah Gül "karşılaşılacak riskler en aza indirilmiştir halkın kafasını karıştırmayın" dedi.

Asker gönderme tartışmaları hep gönderilecek askerlerin yaşamına indirgenmiş Lübnan halkının isteyip istemediğinden demagogik olarak bahsedilmiştir. Aslında Lübnan halkının asker talebi olmadığı gibi AKP'nin İsrail ile işbirliğini sona erdirmesini talep etmektedir.

Lübnan'a asker gönderilmesinin kabul edilmesi emperyalizme tavır alınmayışı ve Ortadoğu halklarının kaderinin sığınmasıdır. Emperyalizmin izlediği ve izleyeceği yollar ortak olmaktır, çaresizliktir. Bu çaresizlik hem Ortadoğu hem de Anadolu halklarına karşı yapılmıştır.

bir tavşan gibi yazamadı
yüreğimin balkıyan kızı Filistin çocukları

Sızlayan yarım

acıyan yarım

intifada çocukları

vicdanımın balkıyan kızı

intifada çocukları

zulmin tahammül zinciri parçalandı

tonlarca celige karşı

direniyor milyonlarca et ve intifada

çocukları

bir meyveyim her dalında koparılmış
ve grip

Olmuşum Hayfo portakalı gibi

oğlanoktar mударip

münkini yok ayy intifada çocukları

geçilmiş kel gibi birazda kopacağım

zamanın imbiğinde sosyaluğa olacağım

konu konuyla kopacağım

inermadım hic Jehova ve

tapınaklarına

topacağım ama

avucunuzda sibili sert toza

Muharrem ÇETINKAYA

DIYARBAKIR'DA SEMDİNLİ'DE...

Anadolu diller, milliyetler ve medeniyetlerin doğduğu bir coğrafyadır. Bu coğrafyada Türk, Kürt, Laz, Çerkes, Arabi, Alevi, Sünni hep bir arada kardeşçe yaşamıştır yüzyıllarca yıl boyunca.

Bu kardeşliği bozan tek şey devletin Osmanlı'dan bu yana süren katliancı politikalarıdır. Halkların arasına suni ayrılıklar koyarak devlet daha rahat yönetmeye çalışmıştır. İhka, inkar ve imha en çok payını alan ulusal bilinci ve talepleri oluşturan Kürt halkı olmuştur. Kürdistan'da binlerce köy yakıldı, yıkıldı, insanlar zorla göç ettirildi. Köylüler dağlarda, ormanlarda, evlerinde çocuklarıyla katledildi. Halkın kullandığı yerlere mayınlar yerleştirildi, yüzlerce insan bu mayınlardan dolayı sakat bırakıldı. Kadınlar şehir merkezlerinde harekət ettirilmez hale geldi, yüzlerce taciz ve tecavüze maruz kaldı. Köylerini otlatan çoban, tankını ekem çiftçi, kadın-erkek-çocuk halkın her kesimi dışınan pözdü. Galiye adı altında evler terandı, halk psikolojik olarak yıpratılmaya çalışıldı. Köylere insan dışısı dahi yedindi. Fasim, Ormanlar yakıldı Kürdistan'da, hayvanlar telef edildi. Kürtçe konuşmak ve Kürtçe isim kabulmesi yasaklandı. Kürtçe isimleri değiştirmeyenler yargılandı fasim'in mahkemelerinde. Kürtçe olan köy adları değiştirildi. Köylüler topluca dayak ve işkenceden geçirildi, yüzlerce kaybedildi.

Kürtçe ile en vahşi uygulamaları pervasızca uyguladı. Daha sayabileceğimize çok fazla uygulama vardı. İlimizde Hepsi anlatmaya sayfalarımız yetmez. Peki bütün bu politikalar değişmiş midir?

Var olan değişiklik sadece görüntüdedir. Örneğin dün kadar Newroz'da katledeni Kürt gençlerini fasim. Bütün Newroz'u halkın bilincinden atamayacağına, pözdü için 'Newroz' adı koyarak ismi bozaltmaya, dirangen yanını unutturmaya çalışıyor. Bahar bayramı havasında kutlanırla festifimeye çalışıyor.

Kürtçe dil kursları açılmasına göya izin veriyor ama kurstaki kapıları bayramı bahane ederek kursu kapatıyor ya da baskı ile engeller çıkartıyor. TAT'de 1 saatlik göstermelik yayınlarla göz boyuyor.

Semdini ve Diyarbakır'da yapılanlar ise gözlerimize çekilmeye çalışılan perdeyi kaldırıyor.

12 Eylül günü Diyarbakır Kasıyolu Parkı'nda kurulan bir bombanın patlaması sonucunda 6'i çocuk toplam 10 kişi katledildi. Katliamdan sonra Diyarbakır'da 2 gün yas ilan edildi ve 3 gün boyunca kepek kapatma eğlmesi yapıldı.

Yüzlerce insan "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganlarıyla katliamın yaşandığı Kozuyolu'na yürüyüş düzenleyip karanfilla bıraktı, mumlar yaktı. 40-50'ye sıcağı halka gözdağı vermek isteyen polis panzellerden "Ölürüm Türkiye" faşist marşını aldı. Diyarbakır savcısı saldırıya hukuki destek vererek 3 gün boyunca sınırsız arama yetkisi verdi polise.

Türk İntikam Tugayı (TİT) internet sitesinde saldırıyı üstlendi ve saldırının "Sirt'in Bruh ilçesinde ölen er Ali Balıkcı'nın intikamını almak için düzenlendiğini" iddia etti. Geçen yıl Şanlıurfa'da da bu yollarla aynı işi yapmış "5 şehidin kuru yerde kalmayacak" TİT imzalı bildiriler dağıtılmış ve ardından halka yönelik onlarca bombalı eylem düzenlenmiş, halktan insanlar katledilmiştir. Bombalama eyleminde devletin "isyi sömür" Ali Kaya ve İsmail Veyysel Ateş suya üstü yakalamıştı.

Devletin sok uzun yıllardır sürdürdüğü bu politikalarda baş destekçisi burjuva medya oldu. Katliamlar kimi zaman aktırdı kimi zaman alkışlandı kimi zaman estirtilildi. Bu sefer işe eylemi TİT'in yapmadığını açıklayan kontrgerilla görevini gözleyen tavurlarıyla karşılaştık. "TİT değil PKK yaptı bu vahşi eylemi" dediler. Devletin bu yollarına rapor bet edilmesinde PKK'nin yanlış eylem çizgisinin önemi bir payı var. Mavi Şarj gibi halka yönelik yolda göz bidadlarına konulan hedefi belirsiz eylemlerle geldi bu noktaya. Halbuki devrimciler öncelikle adaleti ve halka dönük olmalıydı.

Devletin halklara bakış açısı ve politikaları bellidir 30.000 insanımız bu uğanda katledildi. Ve devlet bunun sorumluluğunu PKK'ye yüklemektedir. Taleplerinizi ifade ederseniz, silahlı mücadele verirsiniz sorunuz böyle olur demektir. Diyarbakır'da da komşuyu PKK koydu diyerek kendilerini aklamaya çalıştılar ama başaramadılar. Halkımız onlarca yıllık deneyimiyle kontrgerilla yöntemlerini biliyor, tanıyor. Aldatabildikleri bir kesim bugün itibarıyla vardır. Ama er ya da geç onlar da gerçekleri görecekler. Gerçekleri sansura kadar saklanmaya yetebilecek bir güç yoktur.

11 Eylül

11 Eylül bundan 5 yıl önce ABD'nin başkenti Newyork'taki iki ikiz kulelerine uçaklarla eylem yapıldı ve binlerce kişi hayatını kaybetti - Eylemi El-Kaide üstlendi - Peter El-Kaide dünyada neden başka ülkelerden birini değil de ABD'yi seçmişti - Dünya halklarının da bildiği gibi ABD'nin sömürsü emperyalist sızde insan haklarının yarandığı ve kurdisini özerlikler ilkesi ilan eden 11 Eylül'ün ardından 5 yıl geçti. ABD hala olayı açıklığa kavuşturamadı - Yıllardan beri kendisi için tehlike oluşturan İslamı tehdit olarak görmüşler ama bir taraftanda destekler kendinden üstün gelince de imha eder.

ABD 11 Eylül gibi büyük bir eylemi belli kendisi de beklemiyordu. Ne bu olay bir sızde yarattı ülkede. Çünkü dediği dedik büyük ABD, kimse ona karşı gelmezdi. Karşılık vermek için ö almak gerekeirdi. bunun içinde Tehmin hamırdı. Kimyasal sı-lahlar ve nükleon öpütler bahane edildi. Temel insan hakları ve özgürlükler yok edildi. Özerlik alanları daraltıldı, bütün hu-kuk rafa kaldırıldı kuramlar deuse dışı bırakıldı - Sivil toplum örgütleri bastı altına alındı, uluslararası sözleşmeler unutuldu. Dünyenin her köşesinden insanlar gözetim altına alındı, günlerce, aylarca sorgusuz sualsiz hapislerde tutuldu.

ABD askeri üleri esir kampları haline geldi. Kattiamlar, toplu neserler dönemi başladı - Emperyalizmle kertonıyordu, devlet terörü neserler, iskence ve savaş yöntemini haline aldı. ABD ordusu kattiam yapma hakkını elde etti. ABD, İngiltere ve İsrail kendilerine ters gelen ülkelere saldırma zemini hazır hale gelmiş oldu. Çünkü 11 Eylül'le beraber her türlü kattiam artık mübahtı onun için, iki ülkeyi işgal etti - Afganistan ve Irak'ı çünkü ABD olan İsrail'de Lübnan'a, saldırıldı.

Ve bunlarla da yetinmeyen işgalci ABD ortadoğu halkla-rını tehdit etmekte - Kendisini haklı çıkaracak olan sızde yalancalarının doğru olmadığını kendisi de anlamıs-tır - ama petrol uğruna binlerce insanı görenü kırmadan

insanlık nedir bilmeden kendisinde yeni icatların olduğu kimyasal bombalarla kötülükler, imha etti. Tıptaki bundan 6 yıl önce ülkemizde cezaevlerinde 19 Aralık'ta 300'den fazla hapiste dönün dedikleri saldırıda kullanılmış. Suudi olarak ilan etti. Jimir El Kasbi'ye ne oldu Usame Bin Laden nerede - Bunun bunları bahane ederek ABD dünya tarihinde kötülükler yapmaktaki emperyalistlerde seyretilmekte - Artık onlara kimse inanmıyor, inanmayacaktır. Bunun keşifleri gibi görülebilirler, ama gerçekte kaybediyorlar. Bu dünyada onlara güvenip gelecek kurmaya kalkışanlarda kaybedecektir. Yalanlar insanlardan gerçeği gösterenlerdir. Çün çünçünce batıklığı, batılıysun, dünya tarihine hesabını vermek zorundasın. Çünkü insan kani salp, insan eti yaparın. Yetmiş mi artık herer on çünçünce babedün katillipine son verin kan emicilikten vanaçın bir silke bir başka ülkenin haklarını gaspetmeye hakli bir gerekçesi olmasın, kelli ellerini dünya halklarının üstünden çekin. Haksız savanlarına son verin.

İtir

||

TOHUMLAR SAÇARAK
ÖLÜMÜN DAHA ÇOK YASAM GETİRECEK
VE GİTTİĞİM YERLERE YÜRÜYECEKLER
ZÜRRKÜLER SÖYLEYEREK

||

VİCTOR JARA.

EYLÜL...

Eylül...

Eylül sonbaharın habercisi, yaprak dökenlerin başladığı zamandır. Hüranladır doğası gereği. Ama bu doğası barmalı epey oluyor Eylülün. Çünkü dökmekle yapraklarını hatme, acıya inat. Eylülle yüklenen onca acıya zulme rağmen dindik ayakta durduk. Hiçbir sonbahar rengini tek bir yaprağımızı alıp savramadı yetede. Yapraklar sarardılar dallarda ama sararsa da yapraklar kalmas ağacıdır. Olgunlaşmanın kemale ermenin işaretidir bu sararmalar.

Bir ağacı ki o, ne firtınalar, boranlar ne Eylülün attığı. Zulmün ortasında saldı küklerini toprağın toa derinliklerine. Çünkü bizim Eylülümüz bir baskandır. Bizim eylülümüz inanc, direnç ve zafer yüzedir. Direnen eylesendir onlar.

Eylülün direnen yapraklarıdır ONLAR. Bir cent neydanı kuruldu Ulucanlar da -Aylardan Eylül'dü... Gökten yağın girt yağmurunu değil, sonbaharın serin rengini, his değil di esen. Yağınlar kursunlar ve bambabandı. Gökten kar yerine köpükler yağardı. Ve yığılar halaya demerlerdi. Davul, nura estğinde bir halay değil di ama, kurun bomba pesne takılan "İstemin olun" bağırtısına çekilen bir halaydı bu.

Yığılar halayı er meydanına çağırın sesiydi bu.

İtra bitmeyen soru olmayan bir halay

Halay unup, bapup

Büyüdükce bomba sestene motorlu testere sesi ekleniyor ama halayın büyümesine engel olamıyor hiçbir.

Barta dprehnen İsmet --- Elinde mendil halayı öfretiyor. Ulucanlar yığılar

En pers dprencini Aziz ama cabucak dprenci dpretilen ve cebir Hilpini Aziz

Tokat'ın genc delikanlısı hayallerini yükleniyor ve
duruyor Tokat semahına.

Ortada Ahmet Efe ,Ağır ağır sınıyor. Bir
şahin eşirliğinde, vakarlı duruşta atıyor aalimini hanımına

Basında oyuk efe şapkası dörpüne gider jübü
gidiyor beyaz kışakın arasından. Kışaklar gelininin gelin-
lik olmuştur Efe Ahmet'in de kavumuz sevdalısına.

Bir seuda yemiyor Ulucanlar'ın duvarlarına. Öyle
buzuk seuda ki, kanta iskençe sevdalının adı.

İsmet'in, Ahmet'in, Azat'ın ONLAR'ın kanıya-
zıyor sevdalının adını duvarlara ve haykırıyor
ULUCANLAR'IN MAHİRLERİ

"KANLA YAZILAN TARİHİT SİLİNMEZ"

Merhaba Refikam,

Gidişinin ardından yılları saydığımda rakamlar dört diyor. Koca mevsim, koca ay ya da koca gün, rakamların dili yeterli özlemimizi anlatmaya... Zamanlara sığdırmak mümkün mü hasreti... Zaman geçmekte, ama özlemimizi büzgen zaman bizi ayırmamakta. Zamanın kimsenin hükmü geçmemiştir. Ancak zamanın hükmü de bizi ayırmaya yetmiştir. Ki bir senle hep vaktalardayım "Sıradan olanı sıradan olmayan zamanlarda yapmanın faydalarındayız," senin de dediğin gibi.

Canım refikam; avukatlar yanında, can avukatının Behra aklı yola, hakeme kârinde değil, destanımızın kârsâsinde tüm dünyaya adaleti, hukuku anlatıyor. Ancak bu, sıradan bir adaletin, hukukun temsili değil. İhtakların özlemini duyulmuş umutla büzgen ve zulmün kılıcını yasa edimlere kârı emeğin hassas teranesine vurulan adalet anlatıyor can avukatımız. Herşey emyen bedeni bu hassas teraninin keflemini oluşturmuyor.

Canım refikam; anneler yanında, anaların yüreğindeki acı son bulsun, yangın yerine dönen yüreğ daha fazla kavrulmasın diye bir ana aklı yola. Can parçası iki kız ve tüm çocukların geleceği için... Senin milliyetinden, senin toprakından arap bir ana. Cülcanımız acılığa yatırdı bederini. Ve senin gibi arı nehrinden suyu ab-ı hayat saydım.

Amik ovasının bir ile defnenin mis kokularını taşıyor yüreklere.

Canım refikam; Üst ve Hüseyin'den sonra Sepim en şanslımız olarak aklı yola. Cenfîmizin harladığı Newroz atını daha bir büzgenek için.

Yani canım retikam dışarıda ve içeride sıradan ol-
mayan zamanlarda sıradan olanı yapmanın onurlu yolundayız
hep. En son Fatman'ından istemiştik bizim yerimizi de kuşaklaş-
sını sını, refikelerimizi ve refikelerimizi. Yanımıza uyardığımız her can
parçasına dalemimiz, hareketimiz büyüde, yüreğimizde acılar
katmer katmer olup dayanılmaz olsada, acılara ne yenitdik,
ne de gidislerimizi kamlayıp yüreğimiz bir kaya parçasına,
içinde olduğumuz sopupuk hacre duvarına dönüktü.

Aksine yıllar geçse de, Ateş Geçitleri içindeki besiyerler
gibi uarpışmaktayız, sahiplerine karşı. Her ölümünleğe uyardı-
dığımız can parçasında, içimizin rayıtlıyacağını, irademi-
zin kırılacağını, destanımızın sessizlikle bozulup unutulmuş
ve onursuzluğun o kırıltı, pis boyuğunu ceteceğimizi sonrak
bir kez daha yanıldık. Yanılgılarından dersler çıkarma-
yanlar tarihlerine yeni kara sayfalar ekliyor.

Evet canım retikam seninle birlikte sağdayım yine
"Biz ki"yi Senin hep kısıt ve yumuk sesin nasıl da
gürleşirdi, coşku ve öfke ile sertleşirdi marşın arandaki
bu mısraları söylerken;

"O büyük sevdayı bu kadar onurlu
Bu kadar namuslu tutmak için
Tereddüt etmedik, eğilmedik
Kamunla yitilene umudun ziri
Ve bir kez ukumun aşımından söt."

Ateşi almak kitabını okuyorum. Marks'ın en çok
sevdiği ağaç defne iştir. Defne denilince ya da defne ile ilgili
birşey okudupunda hemen sen gelmiş abluva. Ve ateş al-
mak kitabında Marks şöyle anlatıyor defne ağacını.

"... Apollon'un mis kokulu defnesine şairler, yazarlar ne
dışerde bulunmislardı! Defne, saygınlığın simgesi olmuştü. Roma
generalleri, defne dallarından taular takıyarlardı ve zaferan
sembolü olarak onları gübreye kaldınyarlardı. Bir insanın
göle, defne yıldırımından koru ve hastalıklara karşı
dopal bir kalkan oluyordu."

Tecrit işkencesine karşı bedenlerini kalkan yapan sırt
refikalarımız, refikelerimizle carpsıyoruz kaygılardan uzak. İtani
Ateş Gevittelerindeki komutanlardan biri savaşçılara "kalkanlarımız
kendimizi korumamız için değil, o kalkanlar yanımızda bizimle
birlikte savaşan yoldaşlarımızı korumak içindir. Onun için kal-
kanlarımızı iyi bakın ve keskinlikle düzürmeyebiliyoruz" diyordu.

İşte 6. yılında geride bırakacağımız hastanemizde 122
şehidimiz tecrit işkencesine karşı kalkan yaptı bedensini. Kalkan
yapılar ki beyinlele yürekler teslimiyet bombardımanı altında
sinir onursutluğu yaşamıyor. Ki ardından bedensini kalkan ya-
panlar sırayla yola kapıldı. Sıra beklenmekte dükemler,
hasretle ve sabırla refikalarımız ve refikelerimiz biliyoruz.
Görünür arkadaş kalması biliyoruz. "Sine püveniyoruz" diyen
karantillerimizin gibi Gölcüğümünde yürümlerinde püvenmeye "Sine
püveniyoruz" diye uktu yola. Ve aynı söz dilinde zafri
panterinden öpmeye yol alırken.

Canım refikam, ne çok şey var sana anlatacağım
Ama seninle sohbet ederken, moderele tehdit altında
hühdupum Bakırköy hastanesindeki günlerin gelir aklına.
Ateş Gevitteler Kitabını o hastanede okumuştun. Ve bize
yardığın her meklypta mutlaka ateş gevitteleri kitabındakiler
en copu yanları mutlaka gönderdin.

Nabi Bakırköy Hastanesindeki ilk günlerimizi unutmak
mümkün mü. -- Altı canımızın diri diri yakılışının ateşi yireğimiz
de daha taze iken sessizce sathıymız velteler. Söylek, keli-
melerle paylaşamayınca, öfkeyle hitlenen adimlerde paylanı-
dik. acularımız. Sonra herkalere marularda dile getirildi o
dagnılmıst acı. Gözlerimizden tek bir damla yan akmamış-
tı da her konuşmaya çalıştığımızda başımızda duran o
yumruk solukun birdeğışinde, gözlerimizde bakardık birbirimizle.

Yarpsız pürüldük gözbebeklerimizde -- Sebze, Ötlem, Nifteri,
Seviri, Guleri --

Refikam, senin gibi mütevazı bir o kadar da
inatalı ve cömürs saflığına taşıyan bir yoldaşı tanımanın
şansını ve Bayrampaşa'da yılları paylaşmanın onurunu pay-
laşmak istesende, seni tanımayan yoldaşlarla, kelimeler
o kadar yetmiş kelime ki --

En çok natmıt sana gecirdi daktilo isteinde. Her sıkıştığımızda gırtlaklarımız seni aradı hemen. Ve sen uykuya geçelerin ardından ve oğruyan belinin acısını birarada olan azaaltmak için utanmış olurdun. Uykun ağır ve derin olurdu. Uğraşır-dık seni uyandırmak için ve sen kendine geldiğinde hiç kırmıydın, hayır demezdin him yorğunluğuna rağmen "Geliyorum" derdin hep. Yorğunluğun, ağrıların daktilonun başına geldiğinde de hızlı ve hafızası yorğunluğu engellenirdi. Zaten kolayca uykuya geçip seni uykunun tercih etmesinde bundan dolayı değil-miydi. -- Senin yazdığın sayfaları kontrol etmek ve düzenlemek ihtiyacı hiç olamazdı.

Yine senin, Yazarlıkla saatler süren daktilo başındaki hallerini. Yazarlık bir yandan yarılan sana okurken, düzeltilmesi gereken cümleleri yada eklenerek çıkarılarak bilmelerle ayrıntılı uğraşığı için bekledin ama hep sabırla bekledin. Yazarlıkla yıllardır birlikte çalışmanın ötesinde birinin Ahmet'in kardeşi, birinin esi idi. Tabii kan bağı - akrabalık değildi seni bağlesine birbirine bağlayan. Arada takıldık gelin görünce diye ama bilirdik kaupanın acısını - coşkunu ve Ahmet, Bedli gibi çokca şehidimize olan yoldaş bağlılığıyla seni ay-rılmat kılın. Ve sosyalime olan inancını ve tüm bu bağların mayası. Yazarlıkla çok farklı yanlarını vardı kişilik olarak, ama seni hiç ayrı düşünemezdik yine de ve Hamidem seni ne zaman düşünsem ne yazarsın ne de seforsız ayrı ayrı düşünemem. Hanpinini düşünsem diğerini o karenin içinde hemen yerini alırsın.

Hani Bakırköy hastanesinde iken sana gönderdiğim küçük fustegeni, B. para hastanesine geçireceğin ferah ambu-lansta bunu kaldırıp göremeyince "o fustegen olmadan git-mem" deyisti. Görevli gidip getirdiğinde ise arkadaşların yanına gidene kadar paha biçilmez değerde birşey gibi yüreğinin üzerine koyup sarılman. Küçük bir fustegen dalı, ne çok şeyi ifade ediyor birim için anlayamaz copu kısı. Seni yazdığın mektupların birinde "buraya kadar çok mi baktım, ama burada ağağa kalkmadığım için bakamadım kurudu çok ümitlendim" diye yazdığın satırlar--

Sana gönderdiğimle birlikte eklediğim fustegenden koklamak için küçük bir dal isteyenlere verimdirim.

Biri bilmeden küçük bir dal koparmıştı. Ve ben uyku-
dan uyanıp saksinin başına gittiğimde, bir dalın kırıldığını,
gördüğümde yüreğimden bir parça koparılmış gibi acı hissettim.
Ve o gün serin ölümün haberini aldık.

Canım refikam; bilirsin severdim felsefeyi ama seninle
daha bir sever oldum felsefeyi, ama seninle sevdim, bir ar-
cağını seninle sevdim defneyi---

Defne yapılarından yapılan sabunları anlatırdın. O
bolca reklamı yapılan kaliteli dişler çampanları yada
sabunların elde yapılan defne sabunlarının yerini tutamaz
dedin. Ki itir elde yapılan defne sabunlarının yerini tut-
maz dedin. İtir uiceğinde defne yapılarının kokusunda
ilk sana memleketten gelen mekhlarda ki o küçük dallardan
kıldık.

Dedim ya refikam, seni tanımayan yoldaşlara anlatmak
istiyorum seni. Onlarda çok isterler anlatmanımı. Bu kende seninle
sohbetimite ortak edelim olmaz mı.

En belirgin drelliğin saflığın, çocuklar kadar doğal olan
saflığın. İti mi sirtlemiş, etkelenmiş sana bakınca. Tabiki
etkelenmiş ama yaşam içinde çıkan sorunlara sabırla, emekle
yaklaşırdın. Birkeş görmüşük etkelenildiğini. Şeto nasılda sa-
şırmiş değil mi? Etil çok etkelenmiş hem de çokca sa-
şırın Şeto ya. Etkenin nedeni ise seni haksız yere kırmayı
Tadi. Şeto fertuna varmış yapığı hatanın ve pörlene alırken
carpıcı bir şekilde de kendini görmüşü. Bir şeye kıldığında
etkelenildiğine göre görünün hiçbirsey görmeye hüynün daha
döprusu etkisini deretleyemediğinde sapıklı düşünmeyide
döpru uörünleri kaçırdığını da görmüşü. Ve Şeto'ya emek-
le birlikte sabrı pürelliğini de döpremişin. Tabiki tar-
tısmalarımız hep olacaktı, ama o pinden sonra Şetoya
kurtmalarının birbirine emekle bağlan gelisinin birma-
sarı oldu.

Şeto yaramaz bir çocuk gibiydi. Ama püeldi yaramaz-
lıkları. -Yaramazına nese ve renk katardı. -Seni de alıştır-
mıştı uikolata, bisküvi dorbelerine. -Hafta sonları kopyun
wopu erkek arkadaşının kopyunda uikolatalara püdüdü.
Siz daktilo yazıları için kıldınız. Şetonun en büyük
zevki Gültürün zulalarını pattaşip, darbe yapmaktı.

Gülser 'de komancı olarak hep değişik yerler bulmaya çalışırdı ya. Şefo'nun pottatmadığı nula olmazdı. Ve siz, bitler kopuşa döndüğünde nasılda anlatırdınız yaptığımız darbeleri (!) pottattığınıza zulaları - Şefo, Gülser'in götlerinin içine baka baka, çikolata ve bisküvi ikram ederdi.

Şefoyla çalışmak ne kadar neseli ise serinle çalışmakta o kadar rahatlatıcı idi. Sabırlı, itinalı ve yorulmak bilmez halinde bize hep şeker verirdi.

Canım refikam 96'nın yıldızlarında Burdan, temsil eden katataktin barında arapça yaktığın ağıtla getirsin birde götlerinin önüne - iteyerlerin kopu pottandın yerlerini sakmasını engelleşememiştir. Bir ananın ağıduydı söyledipin ama sen bir yıl önce Slamsatlope pottendiklerini - anasını yireğinde öyle deindin tarıyordun ki. Arapça sözleri anımsamakta aumun öfkemizin ortak dili olmuştun.

Aularımızdan çokta şettettim biliyorum. Ama şettetken kelimeler yine de anlatma yireğimizdeki acısı---

Sosyalizma insanımız bir celiktir. Aularımın atesinde dövdük o celikti. Uaton ve halk sevdamızın asi nehrinden su verile o celikte. Onun ramdır ki irademizde celik gibidir. 6 yıldır nice snomalardan peantik. Kitildrede yarmaya başladık. bu orulu terih - nice snomalora - alınımın aıyla çıktı - hep halkımızın karşına - Apolarla yaratılan şerir hit - Saklığı - Bucada Ünranıyule, ulucantorda, ve 96 'da Burdan lar, idillikle kerridük künjümne. "Slamlere yaterimda boz - eğnem vndantora "diye - ve atar fecitlerindeki gibi car - pistipit yillordır, yılları geride birakarak fecit zulmüne korsi-

Hamidem, canım refikam, refikalarım, refiklerin birde Pir Sultanca söylemekteyiz "döner döner ben dönmüşüm yolundan -

Ifasretimizle birlikte aularımızda dağ oldu - Ame, son sönmüştü. "Sonuna sonuna sonucumuna kadar---" diyeceğiz zafiri pamtirinden şere dik -

Canım refikam haydi "Bizi" yi söylemek için birkaç daha cikalım vottaya. vottalarda buluram kim yldarlarla

BAHRI OLMAK

Bahri 1980 Mardin Nusaybin dönümlü Kürt milliyetinden bir ailenin evladıyla kimlikte Abdalbari diye geçiyordu ama biz ona Bahri diye sesleniyorduk, İzmir'e yolu düşüp de onunla tanışmayan bir insan olduğunu sanmıyorum. Her alanda insanla samimi, sıcak ilişkiler kurabilen bir yapısı vardı.

Mücadeleye kültür sanat alanında başlamış Ege Kültür Sanat Merkezi'nde uzun süre çalışmış Bahri. Ama hiçbir zaman yeterli görmeyip kendini geliştirilmeye çalışmıştı. Kısa süreli bir tutsaklık yaşamış ve tutsaklığı ona çok büyük bir sağı ve bağlılık katmıştı. Mapusluk günlerinden ve Abdullah Bozdop'dan bahsederken gözlemlerini işi parluyordu.

Bahri'yi düşünürken çöküşümü ve emekliliğimi hatırlıyorum hemen. Maralsiz, canı sıkık hisz görmemiş ama 19 Analek yazarmış biz sendikaları demekleri ddaşıyor "duyarlı olun" diydük. Demokrasi mücadelesi veren insanlara "patina varın, sâney hücrelere gidiliyor" diydük insanlara daha iyi anlatılmak ve meselerin yakınlığını kavratmak için kafa yorup, çaba harcıyordu Bahri.

İzmir'de basın açıklamaları klasik olarak yapılırdı. Dinerenek kovanılmış bir mevziydi. "İne tecrite ilgili bir basın açıklamasına gitti arkadaşlar Dündüklerinde gözlemlerinden kanlar donluyordu. Bahriye polis daha azgınca saldırmış en çok o dayak yemişti ama yılmamıştı. Dinerenmiş olmanın, tutsakların sesi soluğu olmanın huzuru vardı onda.

Yoksul bir emekli sentü olan Kadıpekale'de oturuyordu ailesi. Bir akşam onlara gittiğimizde kadezleri oldukça misafirperver karşıladı. Aile büyüklei ile sohbet ettik. Bahri babasına "haci" diye sesleniyordu dikkatimi çekti, Daha sonra sordum "neden babana hacı diyorsun?" dedim. Bazı soygusuz insanlar vardır babaları için pader derler. Ona benzetip sordum. Ama Bahri'nin tavırlarında saygısızlıktan eser yoktu. Soruğundan gelen bir alızkantığın sonucu oldu. Ailesi fakirdi ve niçye satmak peşimlerini saplıyanlardı. Bahri de çokça niçye satmış, seyyar satıcılık yapmış. Üniversiteyi kazandığında usak'ta simitçilik yaparak okumaya ve mücadeleyi geliştirilmeye çalışmış.

Bahri tutsaklarımızın sesi soluğu olalım, tecrite ikerenceye karşı sikkalim adalet istefimisi kağanın alevini yayalım diye canını dizime takip sokak sokak ev ev dalağan, anlatılmaktan usanmayan bir devrimciydi.

Bahri yanepindeki jildop sağısı ve halkına bağlılığıyla sında hayatını. Ölmü öncüne İzmir'de başladı, Ailesi Bahri'yi anlatıyordu ve zorla müdahale ederek yazmasını salmak istedikleri. Bunun karşısında hiç tereddüt etmedi ve soluğu Anmutlu'da aldı.

Ailesi İstanbul'da da Bahri'nin inadisini sığnemeğe salıptı ama hiçbir zaman karsılık bulamadılar Bahri kararlıydı, gelecekte zihnü yere salacaktı. Apoların, Gansellerin, Ali Rizaların astığı yolda soruna kadar yürüyecekti.

Armutlu'da sındırırken yürüyüşünü yazarmıştı da imetti Bahri. Çok düzenliydi, Odasına girdiğinizde tertip, düzen ve sadelik gözünüze qarpardı.

Bazka bir ailenin direnişilerinden birini katırmaya aslıması esnasında kendini feda etmek için öne atıldı Bahri Polisin ve merkelelerin bir saldırısı olduğuna sanıp atesi sakacakken müdahale etti yoldaşları. Ben değil bir başkası feda etsin düşünceci yabancıydı ona. Şehit yoldaşlarından böyle öğrenmişim Sevgide, vefada, baplılıkta, yoldaşlıkta, fedakarlıkta, özveride birinci olmak gerekir demişlerdi. O da bizlere öğrettiydi, Armutlu'da, İzmir'de, Uşak'ta. 20 Eylül 2001'de direnişinin 137. gününde şırkına toprağa uzattı. Şimdi bize doğan görev Bahri olmaktır Sevgide, vefada, baplılıkta,...

Gözlerinde Zafer

Dergideyiz arkadaşlar yenek yiyor bense nöbetteyim. Konera-
nın önüne birkaç kişi geldi. Uzun boylu idiler, birbirlerine benzeyen-
lerdi. Polis olduğunu düşünerek arkadaşlara haber verdim. Bir
arkadaş sengel tatarak kim olduklarını ve neden bu kadar
kalabalık geldiklerini sordu. Bu arada ben de dışarıyı kontrol
ettim aşafıda da birileri vardı. Gelenler Ali Rıza Demir'in ak-
rabaları, aşiretiydi.

Bizimle görüşmek istediklerini söylediler. Sadece iki ki-
şiyi işeriyeye alabileceğimizi söyledik. O gün dergi günüydü. İki
kişiyi kopya aşarak işeriyeye aldık. Arkadaşlarımızla konuşmaya
sonra da ona bapınmaya başladılar. Ali Rıza Demir'i dışarıda
Ölüm anucuna bizim zorladığımızı söylüyorlardı. Ben de
onunla telefonda konuşan kızın ben olduğumu ve ona
büranıza gelirse kendisiyle raporlar yapabileceğimizi söy-
lediğimi anlattım. Ama inanmadılar, marmak istemediler
ve arkadaşımıza saldırdılar. Müdahale etmeye çalıştık ama
baş etmek ne mümkün.

Dışarıdaki akrabaların polisle konuşupunu görüyorm.
Bunun üzerine kopya barikat kurup arkadaşlarımıza haber
veriyoruz. Bir ana barikatın üstünde otururken abim gelip
"onda ne oturuyorsun, dergiye başla yoksa yetişmeyecek" de-
di. Bir yandan işerideki adamlar bir yandan dışarıdaki ak-
rabaları bir yandan polis ve biz dergiyi yetiştirmek istiyorm.

Saatler geçiyordu en sonunda diğer muhabirlerimiz de
kopya geldi. Onları da işeri aldık. İşerideki adamlar sabrımızı
tasınca onladıkları dilben kurusup (!) dışarı çıktık. Sonaki
gününde Ammutlu'ya giderek Ali Rıza Demir'i ziyaret et-
tim. "Sizinkilerin biraz tozunı aldık kusuna bakma" diye ta-
kıldım, gülümsekti. O gün onun ne kadar becerikli, elektrikli
aletleri tamirdeki yeteneğini de öğrendim. Atkına İbrahim
İlaci'nin hapishanede tamir yaparkenki fotoğrafı geldi. Dev-
rimcilik bir insanın aygızlarında tamirdi, kimi zaman
doktor, bazen terzi, her zaman öğretmen-öğrenci olmasın
diye öğretmenler pratiklerinde de sengiliye-lerdi.

Yine o gün ailemin kendisini kaşınmaya çalıştık-
larını öğrendim. Kaşınmalarına direnince Ali Rıza abi,
genlerdir aşığın aşığın koynunda olan yoldasımızı yere
atmışlar. Bu mudur sevgi, bu mudur aile olmak, iyiliğini

İstemek. Hiç de değil. Biz olsak gözümüzde sakınız. Ali Rıza abi o gün ailesine direnenek zorla ölüm orucuna sokulduğu yalanını da ortadan kaldırmış oldu.

Bu nesil bir kültürden kavgasındaki insanın modelini seçiyor ve bunu onun iyiliği için yaptığını iddia ediyor. Jazemiyetle ilgili almış olduğu kararı hiç neyere baskı yapma bir saygısızlık imza atmış olmuyor musun? Oluyor. Ali Rıza abi zehit düzeyine kadar akrabaları göksa problem çıkarttı. Böyle yaparak ölme çirayın bir insanın hukukunu korumaktan başka ne elde etti? Hapishanedeyleken onu ziyarete gittinizler miydi? Mesalim göksa tutmuşlar mıydı?

Ali Rıza abi son günleri ve son saatlerinde Ruhu su dinledi hep. Joldaklarına olan sevgisini partiyeye olan bağlılığını haykardı. Zeynep Arkan Çelikbaş'ın da elini tutarak ölümüne kadar yolculuğuna aittir. Onda bir nesim bıraktı. O nesimde alındaki kizil bant, dirrenisi, pöllerindeki gürur ise Zeynepi anlatıyordu.

Merhaba

Neler yaptığımı soruyusun, yatma izi olmadığı vakitler dışında sürekli hücrenin penceresinde oturuyorum. Bu da iz mi diyecek sen ama burada tam izler bu pencerede olduğu (yapıldığı) için bahar izim pencere oluyor. Bu kadar uyarı ve izli bir pencere. Normal koşullarda bir hücrede bulunması gereken tüm eşyaların görevini üstlenmiş durumda. Masa, sandalye, dolap, askı, camaz ipi gibi. Çık da pratik duyar izler bu pencerede insan yerinden kopardıktan birde izi bir arada yapabilir. İnsanların beyinleri düşünmekten ayakları yürümekten yorulmasın diye "hıç" olsun diye yapılmış gibi. Yani şimdi masayla, sandalyeyle ne izi var insanların? Oturacaklar, düşüncekler, yatacaklar. Tecrit yapacak, 122 Blamı yazacak, Abdi İpekçi'yi yazacak, direnişi yazacak. Irak, Lübnan, Filistin'de Ateş - İsrail'in katliamını yazacak. Direnişin coşkunu, katliamların öfkesini paylaşacak. - Milyarların umudunu, desteklere yaratan umudunu paylaşacak. - Milyarların umudunu paylaşacak. Masa ve sandalyenin bunlardan haberi olacak. Sonra belki baskınlarıyla buluştuğunda onlara anlatacak sahralarda gördüklerini, belki yanında duran dolaba bile pisudolar onun için dolabıda olmasını lazım. Masanın suçlarına ortak olur sonra. İçindeki az sayıdaki elbiselere anlatır belki. Yarıklar - kızıllar diye içeri alınan bu az sayıdaki elbiseler dışarı çıktıklarında ya anlatırlarsa gördüklerini, duyduklarını. - Onun için onları da almamak lazım.

Ya rana? rana'da uykusunu paylaşacak. Rüyalarını, hayallerini görecek dayanamayacak o da. Betona saplı ayakları isyan edip parçalarsa betonu? Kurtulmak isterde o hayallerle gitmek isterde anlatırsa tanık olduklarındı!

Aklı, gözü, kulağı olanların bilmemesi, görmemesi, duymaması için değil miydi tecrit. F tipleri - "Sizin göstermek için o araçlarla süslediğimizi hücredeki masa sandalye"

İnsanları sonsuzluk susturduk. Aydınları bile görmez duymaz hale getirdik. Duyarsız tepkisiz yaptık. Şimdi bu cansız eşyaları mı cana gelip dilenip anlatacaklar, gördüklerini, tanık olduklarını...

Bir böceğin, bir kelebeğin, bir kusun bile kanta yolu değişikinde çalışmadığına bu hücrelerden.

İşte bunun için onlardan terletmek gerek, bunun için bütün bunların işlevini bir hücrenin penceresi üstlenmesi gerek yaşamı, bir de hücrenin penceresine kap- setmek gerek.

Fakat bir ayrintı unutulmuş / Güneş. Güneş her gün sa- bahtan akşama kadar hücrede. 122 ısıtık, 122 sıcaklık, 122 ısıtık. Paramparca ediyor o duvarları, o korantıkları aydınlatıp dünyaya gösteriyor altı yıldır. Güneş hapsedebilirler mi, engel olabi- lirler mi her sabah 122 sıcaklıkta yirekli ısıtması, terletti ay- dınlattı.

Sıcaklığında, ısığında duranmayanlar pinesit tutup hapse- debilirler mi hiç, uilyonların birliğinde bulunan olan pinesit elle- rinde tutabilirler mi hiç ?

"Ben celled i zems bi idne
Be nihide il kavir bi idne
Unhar , bi idne cemin
Bi idne nar---"

diyenlerin ellindedir pines. Onların ellimle depuya- her sabah hücrenin penceresine gözü, dili, kulağı oluyor hü- rede hiç oluyunların konuşuyor dışarı, onu tutan örgü yirekli ellide -Onu tutan ates yirekli ellide hiç Susmamalarına.

Çin devriminin inşası sırasında, eksikliklere ve hatalara rağmen olsada, Mao dünyanın en kalabalık, en cahil, en yoksul ülkesinde, ülkesini emperyalist işgalden, feodal gericiiten, halkını acılıktan, yoksulluktan kurtaran bir önder olarak geçmiştir tarihe.

Mao, dünya halklarına Çin devriminin zaferini armağan ederken, hem sömürge, yeni sömürge halklara da halk savaş stratejisini kaptandırmıştır. Hiçbir devrimin, hiçbir teorinin başka bir ülke için bir kâlp gibi ele alınamayacağı Mao'nun teorisi içinde geçerlidir. Mao'nun teorisi söblöncülüğe karşı teorik bir akıştır. Mao M-L teorisi kendi halk gerçekliğine ve ülke koşullarına uydurmanın ustasıdır.

Çin devriminin önderi, halk kurtuluş savaşının ustası olan Mao Zedong 9 Eylül 1976'da ölmüştür. Halk savaşıyla devrime yerleşimini sürdüren dünyanın sömürge halkları Mao'yu teoriyle, savaşıyla bir bayrak olarak tanımaya devam ediyorlar.

Neruda

"Dökülen kanı silmezler
Birterce ses bu sessizliği
Saksıtsa bile
Düştürünür bu saati
Unutlraman
Yağmur olandan ve taşların arasından
Oluk oluk atacak
Ama ateşten adımı söndüremeyecekler
Birterce gece kara kanatlarıyla
Öscekler
Bu ölümler tarafından beklenen
Günü yıkmadan
Dünyanın ortasında acının son
beklediği
Kaupada korunan adalet pininde
Sister sessizlik içinde dörümün kordeler
Bu ulu günde
Ulu kaupada beraber olacağız a

Vatan sevgisiyle dolu yüreğinden koparıp dizelere döktüğü şiirleriyle dünyaca anlı bir şairdir Neruda. Dapımı Perrol'da 1901'te, Elamü ise 1973'te Santiago'dadır.

İnançlı, dayanımlı, samurana götürecekt kadar inancılıdır. Latin amerikalı şair Neruda.

Şiirleri Jatan sevgisi ve devrimi kritiğiyle yazılmıştır. Politik kimliğini diplomat olarak yazdığı biridir aynı zamanda. Konsolosluk görevinde bulunurken, üç savaş yıllarında İspanya'da Faşist Franko'ya baskılandıranlarla birlikte istenmeyen kişi ilan edilir ve bu yüzden Paris'e gider.

1945'te senatör olur ülkesinde - Şili Komünist Partisi'ne kayıt olur. 1948'de Şili'de komünist partisi yasaklanır. Avrupa yıllarına düşer ve sosyal mücadelesini orada geliştirir.

1950'de Latin Amerika'yı, tarihiyle, doğasıyla, politik, kültürel, sosyal durumuyla, bir bütün olarak yansıtır şiirleriyle. Aynı zamanda marksist dünya görüşüne inceleme tarihi. Stalin'e olan hayranlığını dile getirir.

Ozan, senatör, büyükelçi, konsolosluk Neruda. Daha önce layık görüldüğü "Dünya Barışseverler Kongresi Barışlığı" ve onun hemen sonrasında Pablo Picasso ile birlikte aldığı Dünya Barış ödülü Neruda'nın dünya halkları tarafından sahiplenildiğini gösteren somut gerçeklerdir.

Salvador Allende

"Şarkı olmadan devrim de olmaz" diyordu Şili'nin ilk marksist devlet bakanı Salvador Allende. Şarkı ayrı bir kültür. Herşeylerini aldılar Latin Amerika halklarının bütün şarkı söylemelerinin önce hiçbir zaman geçemediler. İspanya'da Portekizliler, Fransızlar kendi şarkılarını, türkülerini dayattılar bu toprakların halklarına. Bu halkların kendi kültürleri, bu kültürün içinde yaratıldıkları müzikleri şarkıları vardı. Herşey rağmen işinifsalve sosyal temelde hep ortak sorunları sömürge, emirlikçi, diktatörlük anlatan şarkılarıyla kendi kültürlerini korurlar Latin Amerikalılar.

Ve Allende silah elde darbeye karşı kahramanca savaşırken katledilir. Başbakanlık Sarayında CIA'nın denetlediği darbeye direnerek 11 Eylül 1973'te şehit düşer.

Victor Jara

Şili halk müziği olan "Cantador" geleneğinden ürettiği yeni Şarkı hareketinin kurucularından ve bu mücadeleyi geleneğin en önemli isimlerinden biridir. Victor Jara - Yoksul bir aileden doğmuştur. Papaz olmayı ister ancak, Yoksul Şili çocukların çok bir büyük çoğunluğunun elde edemediği şansı yakalar ve üniversite eğitimi alır. Viyatrua olur aynı zamanda çok başarılıdır. Bununla yetinmez, O hedefi daha büyük bir kitleye hitap etmektir. Müziği sever. Bu yolla halkla buluşabileceği inancını tenir. İtali şarkılar söyler. Halkın acılarını, köylülerin toprak ağalardan acıklarını,

acıları, sömürsü, emperyalizmin Şili'yi nazil yağmaladığını anlatır şarkılarında.

Birlerce Şili'li hutsak edilir stadyumda. Stadyuma getirilen onbinlerce insanın içinde Victor Jara da vardır. Şarkı söyleyerek halkına moral vermek isterken dili kesilir önce, sonra parmakları kırılır. Pes etmek ama Jara - Kırık parmaklı ellerini vurarak, ayaklarını yere vurarak, ritim tutarak şarkı söylemeye devam eder - Fasist generallerin önünde öldürerek susturmaya çalışırlar.

Anna susmaz Jara, susmaz Allende, susmaz Neruda. İnanmaları hiç gitmez - Eğilip bükülmemek zulmün önünde - En pahalı değerleri taşıyan yüreklerine teslimiyet, onursuzluğu yitkenirler. Ve onlar hata yapıyorlar.

Ho Chi Minh

Vietnam derimindeki teorik, pratik önderliğiyle, halkını kurtulsa ulaştırın kurmaylığıyla dünya halklarının "Ho Amcanı" dir, Ho Chi Minh.

"Hayır. Ölkemizi kaybetmekten ve köleleşmekten se her şeyimizi feda ederiz - En ağır yoksulluğa ve en büyük acılara katılmak zorunda olsak da her fedakarlığı yapmaya hazırız. Zafur keslikle birim olacak, önyerek 1925'te yakth-ğır kurtuluş atışı, Amerikan emperyalistleri Vietnam'dan kovuluncaya kadar sınırlar.

Gücünü proleterya enternasyonalizmine ve sosyalizmine siki sikiya bağılıktan halkına duyduğu sınırsız aşktan, kahra-manlık ve yurtseverlik jeleragından alıyor.

3 Eylül 1969'da aramızdan ayrıldığında eşsiz bir direniş destanını ve partok bir zafuri dünya halkla-rının miras bıraktı.

Julis Fucik

Hükresinde idamı beklerken yazdığı "Darağacından notlar" ile devrimci, vatanseverler için bir direniş manifestosu olan Julis Fucik ise Çekoslovakya Komünist Partisi önderlerinden idi. Nami izgalinde tutuklanarak 8 Eylül 1943'te idam edildi.

Yilmaz Güney

Kimi insanlar vardır, bedenen aramızdan ayrılsalarda, geride bıraktıkları eserleriyle yaşarlar. Birimledirler. O büyük davanın gerçekleşmesi mücadelesindedirler. İşte Yilmaz Güney. Öldükten sonra da yaşayan bir sanattardır.

Yilmaz Güney daha çok sinemacı kişiliğiyle tanınıyor, tanıtılıyor. Burjuvazi özellikle buna vurgu yapıyor. Yilmaz Güney'in sinemacının dayandığı temelleri bilip çünkü burjuvazi. Temellerinin kitleler tarafından kavranmasını istemiyorlar.

Evet Yilmaz Güney bir sinemacı...

Ama sadece bu değil, Yilmaz Güney aynı zamanda sanatına yön veren devrimci, komünist dünya görüşüne sahip siyasi bir kişiliktir. O sorunlara doğru yaklaşımların en temel hatlarını yakalar, sorunların çözümüne M-L biliminin çerçevesinde yaklaşır. Gelişmelere proletar sınıf bakış açısıyla yaklaşır, onları bilimsel sosyalizmin süzgecinden geçirerek değerlendirir, ultram sanat bir sanattardır.

Yilmaz Güney bir sanatının değerlendirilmesinde temel kriterler olarak şu yana vurgu yapar: "Genel anlamıyla sanatın niteliğini belirlerken, toplumsal pratiğinin içeri siyasi ve kültürel gelişmelerinin, toplumsal tutum ve ilişkilerinin ve eserlerinin hangi sınıfların hizmetinde olduğunu bilmelidir"

"Sanatçı cabalar, çalışmalar sınıf mücadelelerinden ve bunun bir ifadesinden siyasi mücadelelerden kopuk ele alınmaz. Ben bir kaupa adamıyım, sinemamda bir kaupanın halkının kurtuluş savaşının sinemasıdır. Burjuvazi kadar püçümen ve bilincimin ele aldığı oranda kaupanın içinde yer aldım. Burada da sanatçı kişiliğimin yanında siyasi bir kişilikte var ve bunlar birbirinden ayrı değildir, diyerek, sanatın sanatının ne olduğunu açıklıyor "Yilmaz Güney" ve oligarşinin bastıkları altında 11 Eylül katliamı sırasında ölmüştür. O mücadelede ve her eleim birimle -

Zuhri
Sesinden du

Dop olurduk yacesinde
Ove olurduk, völ olurduk
Denizlere akardık birlikte
Suler olurduk

Türküler dinlerdik
Fesinden -

Duvarlar yıkıldı
Kendiliğinden

Kimin Karoğuna katıldık
Kimimiz Bedelçihna
Yemen de kalınmış oldu.

Pirkuter dinkedik
Sesinden
Uuimış ay
Koracıplan
Besimîr Pir Sultan
A bdal hey "

1912 'de Van'da dünyaya gelen Ruhi Su, daha çocuk yaşta I. emperyalist partının sahasının ortasında bulur kendini. Döşünün değirmeyen yoksulluk ve sefalet koşullarında biter. Ve asıl adı Mehmet olan Ruhi Su 'da anne ve babasından sıcak aile ortamından daha çocuk yaşta koparılıp Adana'da cocuksuz yoksul bir aileye verilir.

Cocuk yaşta savaşa birlikte hareketlerde tanır. Tanırda la kalınır söylemesi de kendi ailesiyle Öpreir yanında evlilik olarak kaldığı aile Mehmet'i çok hırpalır. Komünleri onu pitlice Öksüzler Yurduna yerleştirir. Burada ilk kez cocukluğunun tadını aldığı söyler Mehmet.

Sesinin penelliği bu jette da keşfedilir. Pirkuter, marlar söyletirler Mehmet ilk Öpreirinin yurda kenen aldırmasıyla Mehmet kenarı biter. Bayere klesik mürke tanırır olur.

4. sınıftayken Ankara mürke Öpreirinin okulu kurulu sınıva pizer ve kenerir. Fakat sıranını 5. sınıfta olan ve sınavı kenenimmediği için ortalıkta kalma tehlikesi ve sınavı kenenimmediği ve ortalıkta kalma tehlikesi yarayan bir arkedemes verir. Bir yıl sonra girdiği sınavı yine kenerir Mehmet kayıt için dosyaları Ankara'ya psindeilir ama dönemin Savunma bakanı Recep Peker'den Öksüz yurtlarına bir talimat gelir, okulu bitiren çocuklar torunlu olarak askeri okullara pirezektir denir.

Ama o mutlaka mürke okuluna gitmek ister. 682 mürke sında ut pürpürünür numarası yapar ama sağıların olduğuna korer verir. O ara isiminden dolayı külmündüğü için farkına varır ve İliber isimle iminde İstanbul'da Halıcıoğlu Askeri Lisesine girdik. Artık ben Mehmet Ruhi'yimdir.

Sonunda sahte kimlikle okuldan kaçarak Ankara'ya gider ve döneminde hapse atılır. Sonunda cürüpe ulunayı korer ve Öksüzler yurduna geri gönderilir.

Arkadaşlarının aralarında topladığı parayla Ankara'ya gider otel odalarında bir arkadaşından ödünce aldığı kemanla günlerce çalışarak sınava girer ve mükemmel sınavla kazanır. O yıl tek hece olduğu ve kolay okunduğu için Su sayısını alır ve adı Mehmet Ruhi Su olur.

Onun döneminde bulunan birçok söyleme isteği hiç konuşmaz, söylediği herşeyi genellikle alevi türkileri olduğu için türkülerin içine alır. Dışarıya dışarıya değil Anadolu insanının acılarını tarih boyunca paylaştığı herkese kurdukları tuzaklara birşeyin Ruhi Su'nun da düşmesini sabırla bekler.

1952 yılının sonbaharında TKP ile ilişkilendirilen Ruhi Su bir ihbar sonucu opera binasından çıkarken polisler tarafından gözaltına alınır, hâcellere kapatılır çok ağır işkenceler görür ardından taburhane kapatılır. 5 yıl hapse mahkum olur. Sorat yaşamına damgasına vuran siyasal kimliğiyle dolayı en büyük duyumuştur. Siyaseti büyük bir sanatçı titizliği ve duyarlılığı içinde düşünene değin sadece biçimde sürdürür.

'60'lı yıllar Ruhi Su sanatının halkla buluştuğu, kitlelere kucaklaştığı yıllar olur. Türkleri salonlarında alanlarda kitlelere verilen karnet olur. İhtiler direnirken, gençler yürürken kâğıtlar hak isterken insanları bayrak bayrak taşıyan insanın içinde Ruhi Su türkülerinde de bir demet olur hep.

75 yılında dostlar tiryakosu bünyesinde ilk üyelerini sınavla seçerek aldığı dostlar korosunu kurarak çoksesli türkülerini söylettiler.

12 Eylül askeri darbesiyle kara çalışmalarında büyük etkide oldu. Ruhi Su'nun rahatsızlığı giderek arter-Prostat kanseri tanısı koyuldu. Yurt dışında bu rahatsızlığına etkili çözümler bulma olanlığı vardır ama onun yurt dışında yaşamına izin verilmez. Ve prostat verilmez. Üstelikinde ise zaman geçmektedir.

Kendi içinden aldığı hastalığa adayın bir aydan bir soratıydı. 20 Eylül 1985'te stamataktır. Soratı, soratı ve soratı ve soratı yarımına korondirdisi devrimci yapılarıyla günümüze miras bıraktı.

Ruhi Su'nun yarımını bu dünyanın muhalif bir sanatçıya dünyayı zindan etmek için neler yapılabileceğini göstermesi açısından açıktır. Ama aynı zamanda dam bantlara, işkencelere, hâcellere, serpinlere karşı inandığı yolda bükülmeden yürümeyen bir insanın neler üretebileceğini de göstermektedir.

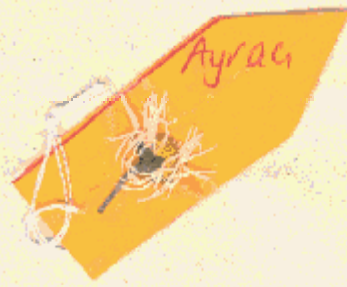
Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

O her daim mücadelede yarıyor.

Halkım ben parmakla sayılmayan
Sesimde pırl pırl bir gürü var
Karanlıkta bay atmaya
Sessizliği aşmayan yarayan
Ölü, yığıt, gölge ve buğ
ne varsa
Tohuma duruyor yeriden.

Ve halk toprağa gümülür
Tohuma duruyor bir yerde
Büyük nesil filmini sırında
Çukarsa toprağın üstüne
Gizetimi kirmis ellerimle
Sessizliği burğu gibi delerek
Biz halkız!
Yeriden döşenmiş dâimlerde

NERUDA

Kitabın adı: Kulelerde Bayraklar
Yazar: Anton Semyonoviç Makarenko
Yayınevi: Evrensel Basım Yayın
Sayfa: 512 / Tür: Roman

Kitapta potansiyel suçlu olarak görülen sokak çocuklarının özgüven sahibi örnek insanlar haline getirilerek Sovyet toplumuna kazandırılması, bir bakıma sovyet insanının yaratılması anlatılıyor.

Ünlü sovyet eğitimcisi Makarenko; 1917'de Poltava Öğretmen Enstitüsü'nde onun derecesiyle mezun oldu. 1920-lerde Sovyet Devrimi sonrasında evsiz kalın ve kırsal yörelerde başı boş gezen suçlu çocukları topluma yerinden kazandırmak için Gorki kolonisi adlı bir kampin kurulmasını gerçekleştirdi. Kullandığı özgün yöntemlerle komptari çocukların kızılıklarında sarpıcı gelişmeler söpüdü. Üretim sifitliği tönünden oluşturulan kamp, birkaç yıl içinde gerek eğitim, gerekse üretim alanında büyük bir başarı kazandı. Makarenko 1931'de suçlu gençler için İslahevi niteliğindeki Ozerjinski komününün başkanlığına atandı. Kitabında da bu çalışmalarını, gözlemlerini öyküleştirmiştir kitapta.

"1 Mayıs Kolonisi"nde toplanan ve kendi kurallarını belirleyen, kendi kendini yöneten bir grup suçlunun (gençin) kolonideki yaşamları, nasıl değişip geliştikleri ve sovyet toplumunun gelişmesi için nasıl çalıştıkları anlatılıyor.

Kitap bugün çocuklarının eğitiminden, gençlerin suşa olan eğiliminden bahseder günümüz eğitimcileri için gözümü pratik örneğini ortaya koyarak gösteriyor.

Ayrıca kapitalizmin sorunun kaynağı olduğunu, bu sistemle gözüm yolunun imkansız olduğunu anlatıyor.

Yazar, kitapta doğru insanın nasıl yaratılacağını ve yaratabildiğini şöyle dile getirmiyor:

Yüzlerce erkek ve kız çocuğu kesinlikle küçük canavar değildi, birer biyolojik kiney de değildi, sananları onların gücünü tanıyordu artık ve bu yüzden kaygısızca o büyük politik istekte bulunabiliyorlardı:

"Doğru insan olun"

Onlar da bu isteği gereksizliklerinin sayılı gücüyle kabul ediyorlar ve bu talepte sınırdan her eğitim bilimsel yaklaşımdan daha fazla saygı ve güven olduğunu biliyorlardı. Yeni eğitim bilim laboratuvarlarında önceki gayretle yapılan çalışmaların sonucu değil, insanın canlı davranışlarıyla gerçek bir topluluğun gelenek ve tepkileriyle, arkadaşlık ve disiplinin yeni biçimleriyle doğdu. (s. 160)

Evet yazar bir eğitim bilmeni olarak deneyimlerini sade bir tarzda akıcı bir anlatımla romanlaştırmış. Zevkle okunan bir kitap.